

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΗΡΑΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά.—
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρὸς τί αι μνηστειαί ; — Ἀγριολούλουδο (ὑπὸ Πικροδάφνης). — Δύο σύζυγοι
μεγάλων ἀνδρῶν (ὑπὸ δος Τούλας Κόκκαλη). — Ἡ Ζητιανοπούλα (ὑπὸ κ. Μα-
ρία; Δεδε). — Πῶς θέλουσιν οἱ κύριοι τὰς γυναῖκας (ὑπὸ κ. Ἐλ. Γεωργιάδου).
— Ὁ χειμὼν καὶ ἡ φύσις. — Ἐβδομαδιαῖον δελτίον. — Ποικίλα. — Θέατρον. —
Καλλιγραφία. — Χορὸς Βύρωνος. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγῆ.
Εἰδοποιήσεις.

ΠΡΟΣ ΤΙ ΑΙ ΜΝΗΣΤΕΙΑΙ;

Ἡ μνηστειαί εἶναι τὸ προοίμιον τοῦ συζυγικοῦ βίου. Τὸ με-
ταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς διὰ τοῦ γάμου ἐνώσεως διάστημα παρέχει
εἰς τοὺς μνηστῆρας τὸν καιρὸν νὰ γνωρισθῶσιν, εἰς τὰς καρδίας
αὐτῶν νὰ μελετηθῶσι καὶ ἀνταλλάξωσι τοὺς πρώτους καὶ εὐγε-
νεστάτους αὐτῶν παλμούς. Ἐλεύθεροι καὶ συνδεδεμένοι ἐνταυτῷ
ὁ εἰς μανθάνει νὰ ἀναγινώσκη ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἄλλου, καὶ αἰ-
σθανόμενοι τὴν γλυκύτητα τοῦ ἀνεπαισθήτως ἐν ταῖς καρδίαις
των ἀναπτυσσομένου αἰσθήματος τῆς ἀγάπης, βαίνουσι πρὸς
τὸν γάμον κρατούμενοι ἀπὸ τῆς χειρὸς, πλήρεις ἐλπίδος καὶ αὐ-
τοπεποιθήσεως.

Ὁ γάμος δὲν εἶναι δι' αὐτοὺς ἔνωσις ὕλική, ἀλλ' ἐπισηρά-
γαις καὶ καθιέρωσις ὑπερτάτη τῆς ἱερᾶς τῶν ψυχῶν των συγ-
γενεούσεως. Ἡ Ἰσπανία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Γερμανία ἰδίᾳ ἐτήρησαν
τὸν ποιητικὸν καὶ ἠθικοπλαστικὸν χαρακτῆρα τῆς μνηστειαίς,
ἧτις ἀποτελεῖ ἀληθῆ ἐποχὴν ἐν τῷ βίῳ.

Ἐάν ἐγενώμην κόρη, λέγει ὁ Michelet, ὁ ἐνθουσιώδης ποιητῆς
καὶ λάτρης τῆς γυναικός, θὰ εἴξευρα πῶς νὰ ἀγαπηθῶ παρὰ τοῦ
μνηστῆρός μου. Θὰ ἀπῆτουν πολλά, θὰ ἀξίουν τὴν ἐπιτέλεσιν
πραγμάτων δυσκόλων, εὐγενῶν καὶ δικαίων. Τί χρησιμεύει ἡ βα-
σιλεία, ἐάν δὲν ποιῆται τις χρῆσιν αὐτῆς; Καὶ ἀναμφιβόλως ἡ
ἐποχὴ τῆς μνηστειαίς εἶναι ἐκείνη, καθ' ἣν ἡ γυνὴ βασιλεύει
ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνδρός. Καθ' ἣν οὗτος, ἵνα ἀναδειχθῆ ὑπέ-
ραχος, καταβάλλει πᾶσαν προσπάθειαν, πᾶσαν θυσίαν. Ὁ ἔρωσ
ἀμοιβαίως πρὸς τὸ ἔτος, ἡ ὠραιότερα ἐποχὴ του εἶναι ἡ ἀνοιξις
αὐτοῦ βίου. Τὸ σύμπαν ἀποπνέει ἄρωμα ἀνθέων, πρὸ τοῦ ἀ-
πείρου ἐκτείνεται οὐρανὸς αἰθέριος πλήρης ὑποσχέσεων καὶ ἐλπί-

δων! Ἡ παρθένος, ἡ δειλὴ καὶ ἄπειρος τοῦ κόσμου κόρη φέρει
τὸ σκῆπτρον καὶ τὸ διάδημα τῆς βασιλείσεως τῆς καρδίας τοῦ
ἀνδρός. Εὐτυχίης, ἐάν δυνήθῃ νὰ ποιήσῃται λογικὴν κρίσιν τῆς
ὀλιγοχρονίου ἀπολύτου ταύτης κυριαρχίας τῆς. Εὐτυχίης, ἐάν
κατορθώσῃ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὴν ψυχὴν ἐν τῇ βασιλεύει τὸν εὐ-
γενῆ πόθον τῆς ἠθικῆς ἐξυψώσεως, ἐάν καταστήσῃ τὸν τέως
δυστροπὸν, σκληρόν, ἀπαθῆ, τὸν εἰς τὰ μικρὰ καὶ ταπεινὰ πε-
ριοριζόμενον, γενναῖον, εὐαίσθητον, εὐγενῆ, φιλόδοξον καὶ με-
γαλεπήθουλον.

Εἰς τοῦτο ὀφείλει νὰ τείνῃ ἡ μνηστῆ, καὶ τοιαύτην ὀφείλει νὰ
ποιήσῃται χρῆσιν τῆς δυνάμεώς τῆς. Ἐάν δὲν κατορθώσῃ νὰ ἐξε-
γείρῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τὸν τυχὸν ἀρεσκόμενον νὰ ἔσπῃ εἰς
πολὺ χαμηλὸν ἔδαφος παθῶν καὶ ἀγενῶν ὀρέξεων, μνηστῆρα οὐδέ-
ποτε οὔτε ὡς σύζυγος, οὔτε ὡς μήτηρ θὰ ἐπιτύχῃ τι ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὁ Πετρούργης εἰς ὠραιότατον δίστιχόν του ἐξομολογεῖται ἀ-
φελῶς πρὸς τὸν μνηστῆν του Λαύραν, λέγων αὐτῇ, ὅτι ἡ καρδία
τῆς εἶναι δι' αὐτὸν ἱερὰ χώρα προσκυνημάτων, εἰς ἣν αὐτός,
πτωχὸς προσκυνητῆς, βαίνει ἀπεκδυθεὶς τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον.

Ὁ Δάντης ἐνθυμεῖται πάντοτε τὴν Βεατρίκην του, οἷαν εἶδε αὐ-
τὴν τὴν ἡμέραν καθ' ἣν, ὡς λέγει, αἱ ψυχαὶ των ἐμνηστεύθη-
σαν. Ἦτο νεωτάτη ἐτι παιδίσκη, πλὴν οἷον βωμὸν λατρείας τὸ
ἀγνὸν βλέμμα τῆς ἴδρουσεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μεγαλοφυοῦς ἀν-
δρός. Οἷας θείας ἐμπνεύσεις, οἷον σπινθῆρα ἀναφλέξαντα ψυχὴν
καὶ πνεῦμα καὶ εἰς ἀγλήσσεως ἀναλυθέντα ἀναλαμπὰς καὶ φλό-
γας ἦναψε τὸ μάγον ὄμμα τῆς νέας μνηστῆς εἰς τὰ στήθη καὶ
τὴν κεφαλὴν ἐκείνου, οὗ τὸ ὄνομα αὐτῇ κατέστησεν ἀθάνατον.

Θαυμαστὴν εἰκόνα τῆς ἐπιδράσεως τῆς μνηστῆς ἐπὶ τῆς ψυ-
χῆς τοῦ ἀνδρός παρέχει ἡμῖν ὁ μεσαιων. Οἱ ἰππῶται μνηστεύ-
ονται καὶ εὐθὺς ἀπέρχονται εἰς πολέμους καὶ εἰς μάχας φέρον-
τες τὸ ἔμβλημα τῆς κυρίας τῆς καρδίας των. Μετὰ στάδιον δὲ
ἠρωϊκῶν κατορθωμάτων, ἐν οἷς ἐν τῇ τρυφερᾷ ἐκείνης ἀναμνή-
σει ἀντλοῦσι θάρρος καὶ γενναϊότητα, ἐπανέρχονται τροπαιου-
χοι, προσφέροντες αὐτῇ τὴν χεῖρα καὶ τὸ ξίφος των. Τὴν χεῖρα,
ἣν ἐκείνη ὠδήγησεν εἰς νικηφόρους ἀγῶνας καὶ τὸ ξίφος, ὅπερ
εἰς τιμὴν αὐτῆς ὁ ἰππότης κατέστησεν ἔνδοξον.

Σήμερον οί ἄγῳνες ἠλλαξαν, τὸ στάδιον τοῦ ἀνδρός μετε-
βλήθη. Τότε ὁ κόσμος κατεκτάτο διὰ τοῦ ξίφους, σήμερον κα-
τακτάται διὰ τῆς ἐπιστήμης. Ὁ μνηστήρ νῦν ἀπέρχεται συνε-
γῶς εἰς μακρυνὰς χώρας, ἵνα ἀνωτέραν ἀποκτήσῃ παιδείαν.
Πλὴν ἐδῶ ἀκριβῶς ἡ εἰκὼν ἀλλάσσει ὄψιν, ἐὰν μάλιστα κρίνω-
μεν ἐξ ἐπιστολῆς τινος, ἣν ἐλάβομεν παρὰ τινος συνδρομητοῦ
μας, ἧς ἡ κόρη εἶναι μεμνηστευμένη μετὰ νέου ἀπουσιάζοντος
εἰς Γερμανίαν δι' εὐρυτέρας σπουδᾶς.

«Ὁ μνηστήρ τῆς θυγατρὸς μου, γράφει ἡ ἐν λόγῳ μήτηρ,
ἀπουσιάζων εἰς Εὐρώπην, διατάττει δι' ἐπιστολῶν του τὴν κό-
ρην μου νὰ μὴ ἐξέρχεται τοῦ οἴκου, νὰ μὴ μεταβαίνει εἰς γο-
ρούς, εἰς συναναστροφᾶς, εἰς τὸ θέατρον, νὰ μὴ παρουσιάζηται
οὔτε πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἐπισκεπτομένους τὴν οἰκογενεάν μας φί-
λους, νὰ μὴ περιποιητῆται τὴν ἐνδυμασίαν της καὶ τὰ παρόμοια.
Ἐγεί, περαίνει ἐρωτῶσα ἡ μήτηρ, ὁ κύριος αὐτὸς τὸ δικαίωμα
νὰ ἐπιβάλλῃ οὔτω τὰς διαταγὰς του εἰς τὸ τέκνον μου;»

Φρονοῦμεν ὅτι ὁ μνηστήρ δικαίωματα συμπαθείας, ἀγάπης
ὑπολήψεως καὶ σεβασμοῦ μόνον ἔχει ἐπὶ τῆς μνηστής του. Τὸ
νὰ ἀπαγορεύῃ δὲ αὐτῇ νὰ εὐρίσκηται εἰς κοινωνίαν καὶ συνανα-
στροφῇ μετὰ ξένων καὶ ἀδιαφόρων, σημεῖον ὅτι οὔτε ὑπολή-
πτεται ἀρκούντως τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν κρίσιν αὐτῆς, ἀλλ'
οὔτε σέβεται ἡ ἔχει τὴν ἐλαχίστην εἰς τὰ αἰσθηματὰ της ἐμπι-
στοςύνῃν.

Ἐὰν ἡ κόρη ἀφ' αὐτῆς ἀπεποιεῖτο νὰ κοινωνῇ μετ' ἄλλων,
μὴ εὐρίσκουσα εὐχαρίστησιν μακρὰν ἐκείνου, τὸ πρᾶγμα θὰ
ἦτο καταληπτόν. Ἀλλὰ νὰ ἐπιβάλληται αὐτὸς ἀπὸ τοῦδὸς ὡς τύ-
ραννος, νὰ ἐξουτελιζῇ καὶ ταπεινῶν τὴν νεάνιδα διὰ τοιούτων
κατὰ τῆς ἠθικῆς της ὑπονοιών ὄχι μόνον δὲν δικαιοῦται, ἀλλὰ
καὶ ἀξιοκατάκριτος καὶ ὄχι πολὺ λογικὸς καταφαίνεται.

Εἶναι ζηλότυπος ἴσως, ὑποθέτει ἡ κόρη καὶ ἀποδίδουσα εἰς
τὸν θερμὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτὰ τοῦ τῆν τυραννικὴν ταύτην ἀξίω-
σιν ὑποτάσσεται καὶ συγχωρεῖ. Ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ ἡ παρθενικὴ
τῆς μνηστής καρδιά συγχωρεῖ σήμερον, ἡ ὑπερηφάνεια καὶ
ἀξιοπρέπεια τῆς γυναικὸς δὲν θὰ ἀνεγῆ ἄρῳν.

Πολλάκις ὁ αὐθεντικὸς οὗτος τοῦ ἀνδρὸς ἐγωϊσμός, ἡ τυραν-
νικὴ αὐτοῦ ἀξίωσις, ὅπως ἡ γυνὴ ἀπαρνήθη καὶ κόσμον
καὶ συγγενεῖς καὶ φιλίαν, ἡ ἐντελής ἐλλειψίς ἐμπιστο-
σύνης πρὸς τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς ἀρχὰς αὐτῆς, γεννᾷ ἐν τῇ
ψυχῇ τῆς γυναικὸς αἰσθηματὰ κακά, καθιστᾷ αὐτὴν ἐπιλή-
σιμονα τῶν ὑγιῶν ἀρχῶν της καὶ τῶν συζυγικῶν καὶ κοινωνι-
κῶν καθηκόντων της.

Πλὴν τούτου ἡ πρὸς τὴν κόρην δυσπιστία εἶναι αὐτόχρημα
ὑβρις καὶ προσβολὴ κατὰ τῶν γονέων. Ἡ στέγη αὐτῶν, τὸ πα-
τρικὸν βλέμμα, ἡ μητρικὴ αἰτιά δὲν δύνανται λοιπὸν νὰ προστα-
τέψωσι διὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον τῆς μνηστείας διάστημα τὴν ἀθωό-
τητα καὶ ἀρετὴν τῆς κόρης; Ἀλλὰ τότε πῶς τοιοῦτοι ἄνθρωποι
ἠδυνήθησαν νὰ διαπλάσσωσι τὴν ψυχὴν καὶ τὸ ἦθος αὐτῆς, καὶ
νὰ τὴν καταστήσωσιν ἀξίαν, ἵνα ἐντὸς ὀλίγου περιβληθῇ μετὰ
εὐγενῆς τῆς συζύγου καὶ μητρὸς ἀξίωμα!

Ἀς ἐπέμβωσι λοιπὸν οἱ γονεῖς τῆς κόρης, οἱ φυσικοὶ οὗτοι
προστάται καὶ ὑπερασπισταὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων αὐ-
τῆς. Ἀς ὑποδείξωσιν εὐγενῶς εἰς τὸν μνηστήρα, ὅτι τὰ αὐστηρὰ
κατὰ τοῦ τέκνου των μέτρα ἐκ πεπλανημένης περὶ αὐτῶν καὶ
περὶ ἐκείνης προκύπτουσι γνώμης καὶ ἄς ἀναπτύξωσι μετὰ πα-
τρικὸν ὕψος τὸ κακόν, ὅπερ δύνανται νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς ἀμοι-
βαίας ταύτης παραγνωρίσεως.

Ἀς ἀναλάβωσιν αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ἀπερρώρετον καὶ ἀδιεικονί-
μητον εὐθύνην των νὰ ὠδηγήσωσι τὸ τέκνον των, ὄχι εἰς τοὺς
θεορυθμῶδεις γορούς—ἵνα ἴσως μακρὰν ἐκείνου οὐδεμίαν θὰ αἰ-
σθανθῇ εὐχαρίστησιν—ἀλλὰ εἰς φιλικὰς οἰκογενεϊκὰς συνα-

στροφὰς, εἰς τὸ θέατρον, εἰς μουσικὴν συναυλίαν ἢ δημόσιον
ἀνάγνωσμα, ἐνθα τὸ πνεῦμα ἐξευγενίζεται καὶ ἐξυψοῦται ἐνῶ
ἡ καρδιά μένει ἄθωα καὶ ἀγνή.

Τότε ἡ κόρη κατανοοῦσα τὴν ἦν ἀναλαμβάνει ἀπέναντι τοῦ
μνηστήρος αὐτῆς ἠθικὴν ὑποχρέωσιν ἀντὶ νὰ θεωρηθῆται ὡμα
αὐτοῦ, καθίσταται διὰ τῆς ἀξιοπρεποῦς συμπεριφορᾶς της, διὰ
τῆς μετριοπροσύνης καὶ σεμνότητός της, καὶ διὰ τῆς ἀγνότητος
τῆς καρδίας της ἀληθῶς ἀξία τῆς ἀγάπης καὶ ἐμπιστοςύνῆς του,
ἐφ' ἧς ἀνάγκη νὰ ἐδραιωθῆ καὶ νῦν καὶ μετὰ τὸν γάμον ἡ εὐτυ-
χία αὐτῶν.

ΑΓΡΙΑΔΟΥΔΟΥΔΟ

Ἦτο ὥραία ἡμέρα τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου, ἡ φύσις ὅλη ἀφου-
πισθεῖσα ἐκ τοῦ μακροῦ κατὰ τὸν χειμῶνα ληθάργου της, ἐ-
φρίνετο σπεύδουσα νὰ ἐπανακτήσῃ ὅλην ντὴν καλλονήν της. Πλη-
θος ἤδη μικρῶν φυτῶν προέβαλλον ἐπὶ τῶν μίστρων των τὰ ποι-
κιλόχροα ἀνθὺλλιά των, καὶ ἐξέθετον ταῦτα εἰς τὸ θάλλος τοῦ
ἀναζωογονοῦντος ἡλίου. ὀλόκληροι οἰκογενεῖαι πετῶν, ἐπέτω
ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, καὶ ἐφαίνοντο συνδιασκηπτόμενα, πού ἄρα
ἡ καλλιτέρα θέσις πρὸς οἰκοδομὴν τῶν φωλιῶν των. Φαίνεται δὲ
ὅτι δὲν ἔσαν ὅλα σύμφωνα, ὡς πρὸς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα,
διότι τινὰ ἐξ αὐτῶν δὲν ἔπαυον τετερίζοντα θυμωδῶς ὡς νὰ ἠ-
θελον νὰ διαμαρτυρηθῶσι κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν λοιπῶν.

Περίεργος ὅμως ἀντίφασις παρατηρουμένη πολλάκις εἰς τὴν
φύσιν ἐνῶ ἡ γῆ ἅπασα ἐφαίνεται ἀναζωογονουμένη, ἐνῶ τὰ
ἐπ' αὐτῆς ἔσαν ὅλα εἰς κίνησιν, ἡ τὰς ἀκτάς της καταβρέχουσα
θάλασσα κατώπριζεν ἀκίνητος τὸν κυανοῦν οὐρανόν, ἥρεμος
ὡς παρθένος κοιμημένη. Ὁ πένων ἐλαφρὸς ζέφυρος δὲν κα-
τῶρθωνε νὰ προξενήσῃ οὔτε τὴν παραμικρὰν πτυγῆν ἐπὶ τοῦ
ἀπεράντου κυανοῦ πέπλου της.

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν του, ὅτε νεάνις τις
ἐξῆλθεν ἐκ μικρᾶς οἰκίας ἀλιέων. Πησιιάσασα πρὸς τὴν ἀκτὴν
ἐκάθησεν ἐπὶ βράχου βρεχομένου ὑπὸ τῆς θαλάσσης, στηρίζασα
δὲ τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ βραχιονόδ της, ἐμεινεν ἀκίνητος,
ἀτενίζουσα τὴν ἄπειρον ἑκτασιν, ἥτις ἐξεστεινετο πρὸ τῶν ὀφθαλ-
μῶν της. Πενιχρὰ ἀλλὰ καθαρὰ ἐνδεδυμένη, ἐφαίνετο θυγάτηρ ἀ-
λιέως τινὸς τῆς ἀκτῆς ἐκείνης. Ἦτο μὲν εἰκοσαέτις. Τὸ ὄρωρον
πρόσωπόν της εἶχε τὴν γλυκύτητα ἐκείνην, ἣν ζωγραφίζει ἡ
καλοσύνη· μακροὶ μαῦροι πλόκαμοι ἐπιπτον ἐπὶ τῶν νώτων της·
οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ της μέλανες καὶ μεγάλοι εἶχον τὴν σοβαρὴν ἐκεί-
νην ἐκφρασιν, ἥτις μαρτυρεῖ ψυχὴν γενναίαν. Δὲν ἦτο εὐμορ-
φος, ἀλλ' οὔτω καθημένη ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, εἰς κόσμον ἔγουσα τὴν
νεότητά, ἦσυχος καὶ ρεμβώδης, προσωμοίαζε νηρηίδα, ἐξελ-
θοῦσαν τῆς θαλάσσης καὶ καθεστῆσαν ἐκεῖ, ἵνα ἀναπαυθῆ.

Ἦ ὥρα παρήρχεται, ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἐξαφανισθῆ ἐκ τοῦ ὀρι-
ζοντος, μικρὰ δὲ ροδόχροα σύννεφα ἐμαρτύρουν μόνον τὴν πρὸ
λεπτῶν παρουσίαν τοῦ λάμποντος Ἀπόλλωνος. Ἡ κόρη δὲν εἶχε
κινήθη ἐκ τῆς θέσεώς της· ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἐφαί-
νετο ἔγνος ἀνησυχίας, ἥτις ἠῦξανεν ὀλονέν ἐφ' ὅσον παρήρχεται
ἡ ὥρα. Οἱ μαῦροὶ τῆς ὀφθαλμοὶ ἠτένιζον τὴν θάλασσαν,
προσπαθοῦντες νὰ διαπεράσωσι τὸ ἤδη πυκνὸν λυκόφως, ὡς νὰ
ἠθελον νὰ διακρίνωσιν τι, μέσφ τοῦ σκότους. Ὡς συμβαίνει συ-
νήθως τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, δροστερὸς ἀήρ εἶχεν ἀρχίσει νὰ πνέῃ
ἀμέσως μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, θέτων εἰς κίνησιν τὴν τό-
σον ἦσυχον θάλασσαν. Μικρὰ κύματα ἐτυπτον ἀκαταπαύτως
τὰς πλευρὰς τῶν βράχων βρέχοντα διὰ τοῦ ἀπρου των τοὺς γυ-
μνοὺς πόδας τῆς νεάνιδος. « Ἡ θάλασσα ἀγριεῖει, κ' ἔκρηκε νὰ
ἐπιστρέψῃ! » εἶπεν ἐξαίφνης αὐτῇ, γεγωνούσῃ τῇ φωνῇ. Ἐκφρά-
ζουσα οὔτω τὴν ἀνησυχίαν της, ἴσως ἤλπίζε νὰ διακρίνωσιν

ὀπὸ τοῦ ἀπείρου, καὶ νὰ συγκινήσῃ τὸν ἤδη σφοδρῶς πνέοντα
ἀνεμὸν.
Ἀλλ' οὗτος δὲν συνεκινήθη ἐκ τοῦ θλιβεροῦ τόνου τῆς φωνῆς
τῆς νεάνιδος· ἐξηκολούθησε νὰ πνέῃ, ἡ δὲ θάλασσα ἐκτύπα ὀλο-
νέν τούς βράχους μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος, πληροῦσα τὰ
πέριξ ὑπὸ τοῦ μεγαλοπροποῦς ἐκείνου θορύθου, ὅστις πληροῖ
τὸν ἄνθρωπον θαυμασμοῦ, συγχρόνως ὅμως καὶ ἀνεκφράστου
ἀνησυχίας καὶ φόβου, προερχομένου, ἴσως, ἐκ τῆς συνειδήσεως
τῆς σμικρότητός του ἀπέναντι τοῦ ἀπείρου.
Ἡ νύξ εἶχεν ἤδη ἐπέλθῃ. Ὁ ἀνεμὸς ἔπνεσε σφοδρῶς. Ἡ κόρη
ὅμως ἔμεινεν ἀκίνητος, μόνη, ἔρημος, βρεχομένη ὑπὸ τῶν κυ-
μάτων, τρέμουσα ἐκ τοῦ ψύγους. Ἐπερίμενεν.
Ἡ κόρη αὕτη ἐκαλεῖτο Μαρία, εἶχε γάσει τοὺς γονεῖς της
νῆπιον ἔτι οὔσα, καλὴ δὲ τις γράϊα συγγενῆς της, εἶχεν ἀνα-
θέσει αὐτὴν, ὄχι ἐκ στοργῆς πρὸς τὴν ὄρφανήν, ἀλλ' ἐκ τοῦ
οίκτου ἐκείνου, ὃν αἰσθάνεται πᾶσα γυνὴ πρὸς τὰ ἐγκαταλειμι-
μένα καὶ ἔρημα παιδιὰ «Ἐίμαι πτωχὴ, ἔλεγεν ἡ γράϊα, ἀλλὰ
δὲν δύναμαι νὰ ἀφήσω αὐτὸ τὸ ὄρφανὸ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα·
θὰ εὐρίσκηται πάνποτε ἕνα κομμάτι ψωμί νὰ τρώγῃ καὶ αὐτό.»
Τὴν παρέλαβε λοιπὸν εἰς τὸν οἰκισκόν της. Ὁ ἄρτος δὲν ἐλλειψέ
ποτε διὰ τὴν Μαρίαν, ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον τῆς ἔλειπε ἐντε-
λῶς, ἦτο ἡ στοργή, ἡ ἀγάπη!

Πολλάκις ἡ δυστυχία ἄρχεται εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου
πρὶν ἔτι ἀναπτυχθῆ ἡ διάνοιά του τόσον, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐν-
νοῦν τὸ μέγεθος αὐτῆς. Τὴν διάνοιαν ὅμως ἀναπληροῖ τὸ ἐνστι-
κτον ἡ μικρὰ Μαρία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τὴν φρικτὴν ἐν-
νοίαν τῆς λέξεως «ὄρφανή» λέξιν τὴν ὅποιαν ἤκουε τόσον συχνά
προφερομένην παρ' αὐτῆς. «Ὅχι δὲν τὴν ἐνόει! Ἠσθάνετο ὅμως,
ὅτι δὲν ἦτο, ὅπως τὰ ἄλλα παιδάκια τῆς ἀκτῆς ἐκείνης. Ἐγνώ-
ριζεν ὅτι δὲν ἦγαπᾶτο· ἦτο δὲ μὲν ὁκτώ ἔτων ὅτε ἀποφεύ-
γουσα τοὺς ἀνθρώπους, ἐπήγαγε καὶ ἐκάθητο ἐπὶ ὄρας ἐπὶ τῶν
βράχων μόνη, ἐγκαταλελειμένη.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Μαρία ἐκάθητο οὔτω μόνη, περὶ τῆν δύσιν
τοῦ ἡλίου, ἐπὶ βράχου τινὸς ἀρκετὰ ἀπέχοντος τοῦ χωρίου, ὅτε
καί τις ἀλιεύων ἐκεῖ πλησίον, παρετήρησε τὴν μικρὰν κόρην ἐ-
ξηλωμένην καὶ ἀκίνητην. Φοβηθεὶς δυστύχημα τι ὀ Γιάννης,
διότι οὔτως ἐκαλεῖτο ὁ μικρὸς ἀλιεύς, ἔτρεξε πλησίον της. Ἐ-
ξεπλάγη ὅμως πολὺ, ἰδὼν ὅτι ὄχι μόνον ἡ μικρὰ κόρη ἦτο ὑγιει-
στάτη, ἀλλὰ καὶ ὅτι, ἔγουσα τοὺς μαῦρους τῆς ὀφθαλμοῦς ἀ-
νοικτοῦς, ἐθεώρει τὴν θάλασσαν ἀκίνητος. Ὁ Γιάννης περιε-
ργῆς, ὡς ὅλα τὰ παιδιὰ, εὐρίσκων δὲ τὴν θέσιν τῆς μικρᾶς κό-
ρης πολὺ ἀφύσικον, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν ἀπροποδοτεῖ καὶ εἶ-
δεν ὅτι ἡ μικρὰ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας της τεμάχιον ξύλου τε-
τυλιγμένου διὰ παλαιῦ ὑφάσματος, δίκην κούκλας, καὶ ὅτι τὸ
πυγῶν κοράσιον ὠμίλει σιγὰ σιγὰ πρὸς αὐτὴν.

—Τὶ εἶναι Μάρω τὸ κουρέλι αὐτὸ ποῦ κρατεῖς; ἠρώτησε γε-
λῶν ὁ Γιάννης.
—Κουρέλι; ἐπανέλαθεν ὀργίλιος ἡ μικρὰ κόρη ἐγερθεῖσα,
δὲν βλέπετε πῶς εἶναι τὸ παιδί μου!

—Νὰ σοὺ ζήσῃ, εἶπεν ὁ παῖς ἐξακολουθῶν νὰ γελᾷ. Καὶ πῶς
τὸ λέγουν;
—Μαρία, εἶπεν ὑπερηφάνως ἡ μικρὰ κόρη.
—Τί; ὅπως καὶ σὲν, τὴν λένε καὶ τὴν κόρην σου;
—Ὅχι, εἶπεν ἡ μικρὰ Μαρία, κύπτουσα τὴν κεφαλὴν καὶ
ἐρυθροῦσα, ὅλοι σὸ χωρὶ ὅταν μιλῶν γιὰ μένα λέγουν, «ἡ
ὄρφανή.» Τὸ παιδάκι μου δὲν τὸ λένε ἔτσι, τὸ λέγουν Μαρία,
Μαριγούλα· ἔλα νὰ ὄψῃ τί ὠμορφο ποῦ εἶναι! Ἔτεινε δὲ πλη-
ρῶς ὑπερηφάνως τὸ φρικτὸν ράκος πρὸς τὸν Γιάννην, ὅστις ἄνευ
διαταγῆς τοῦ ἔλαθεν εἰς τὰς χεῖράς του.

Ἡ σχέσις τῶν δύο μικρῶν παιδιῶν ἤρξατο οὔτω. Ἀπὸ δὲ

τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἑκάστην μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἡ-
δύνατο τις νὰ ἴδῃ δύο μικρὰ παιδιὰ, τὸν Γιάννην καὶ τὴν Μα-
ριάν, καθήμενα καὶ συνομιλοῦντα ἐπὶ βράχου ἀπομεικρου-
σμένου. Ἔτη εἶχον παρέλθει οὔτω. Ἡ πρὸς τὴν κούκλαν της
ἀγάπη τῆς Μαρίας ἠλαττοῦτο. Βαθμηδὸν ὅμως ἠῦξανεν ἡ πρὸς
τὸν Γιάννην ἀφοσίωσίς της. Ὁ χρόνος παρήρχεται, ὁ Γιάννης
ἦτο ἤδη ἀνήρ, ἡ δὲ Μαρία νεάνις εἰκοσαέτις.

Ἦσαν ἠρραβωνισμένοι.
Ἡ Μαρία ἦτο εὐτυχιστάτη. Ἠγάπα τὸν Γιάννην μετὰ ὅλην τὴν
δύναμιν τῆς καρδίας της. Ἀνὰ πᾶσαν ἐσπέραν μετὰ τὴν δύσιν
τοῦ ἡλίου, ἦρχετο καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, πλήρης χαρᾶς
ὅταν διεκρίνε μακρόθεν τὸ ἀλιευτικὸν πλοιάριον τοῦ Γιάννη.
Ἐκεῖνος δὲ μὲν ἀνεγνώριζε τὴν μνηστήν του, ὠδήγει πρὸς τὸ
μέρος της τὸ πλοιάριόν του, καὶ ὀλίγας στιγμὰς μετὰ ταῦτα,
ἐπορεύοντο ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου πρὸς τὸ χωρίον, συνομι-
λοῦντες καὶ ἐκλέγοντες συνήθως τὰ μᾶλλον ἀπέχοντα μονοπάτια.

Ἡ νύξ ὀλόκληρος παρήλθεν οὔτω· ἡ τρικυμία ἠῦξανεν ὀλο-
νέν, ἡ δὲ θάλασσα ἦτο κατάλευκος ἀπὸ τὸν ἀφρὸν τῶν κυμάτων.
Ἡ Μαρία ἔμεινεν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ βράχου, περιμένουσα τὸ πλοιά-
ριον τοῦ Γιάννη. Τίς θὰ δυνήθη ποτε νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀνησυ-
χίαν, τὴν λύπην, τὸν πόνον τῆς νεάνιδος κατὰ τὴν νύκτα ἐκεί-
νην; Τὸ σκότος ἤρχισεν ἤδη νὰ διαλύηται, ροδόχροα σύννεφα
ἀνεφάνησαν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος πρὸς τὴν ἀνατολήν, ὁ ἀνεμὸς
ἐκόπασε, τὰ δὲ πετῆνὰ διὰ τοῦ γλυκέος ἁσματος τῶν ἐχαιρέτι-
ζον τὴν πρῶταν. Ἀλιεῖς τινες ὀδηγοῦμενοι ὑπὸ γραΐας ἐφάνη-
σαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς. Ἡ λύπη ἦτο ἐξωγραφισμένη ἐπὶ τοῦ προ-
σώπου των, ἐπροχώρουν πολὺ ἀργά, ὡς νὰ ἐζήτουν τί.

—«Μαρία, Μαρία!» ἐφώναζεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ γράϊα.
Ἡ Μαρία ἀκούσασα τὴν φωνὴν ἠγέθη. Ἦτο ὄρωροτάτη, οἱ
ὀφθαλμοὶ της ἦσαν κάθυγροι, ἡ μακρὰ κόμη της λυθεῖσα ἐπι-
πτεν ἀτάκτως ἐπὶ τῆς βεβρεγμένης ἐσθῆτός της. Ἐτρεμεν ὅλη.
—Τί εἶναι; μήπως ἦλθεν; εἶπε τρέχουσα πρὸς τοὺς ἀλιεῖς.
Οἱ ἀλιεῖς δὲν ἀπεκρίθησαν.

—Διατὶ δὲν ἀποκρίνεσθε; ποῦ εἶναι ὁ Γιάννης; ἀνεφώνησεν
ἐκείνη, προσηλώσασα ἐπ' αὐτῶν τὸ ὑπὸ τῶν δακρύων κάθυγρον
βλέμμα της.
Ἐξαίφνης ἐσιώπησε, ἐγένετο ἔτι ὄρωροτέρα, οἱ ὀφθαλμοὶ της
ἔμειναν ἀπλανεῖς, σταγῶνες δὲ ἰδρωτὸς ἔρρεον ἐκ τοῦ μετώπου
της. Ἀτενίσασα δὲ τοὺς ἀλιεῖς:

—Ἐπνίγηκε, καὶ δὲν θέλετε νὰ μου τὸ πῆτε, εἶπε γελῶσα,
μετὰ φωνὴν βραχνήν, φρικτῶν, ἐγὼ ὅμως τὸ ἔξουρα! καὶ στρα-
φεῖσα πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος ἤρχισε νὰ τρέχῃ μετὰ ὄλην τὴν
τὴν ταχύτητα, παρατείνουσα τὸν ἀπαίσιον γέλωτά της, ὅστις
ἐπαναλαμβάνομενος ὑπὸ τῆς ἡχοῦς, ἦτο φοβερός. Τί φρικτότε-
ρον τῶνόντι, ἡ ἡ τελευταία κραυγὴ καρδίας διαερρηχθείσης!...

Παρήλθον ἔτη. Ἡ Μαρία εἶχε μεταβληθῆ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε
ἦτο ἀγνώριστος. Ἦτο ἰσχνή καὶ ὄρωροτάτη, οὔτε ἔγνος νεότη-
τος ἐφαίνετο πλέον ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ προσώπου της. Καθ' ἑκά-
στην πρῶταν, μὲν ἀνέτελλεν ὁ ἥλιος, ἔτρεγεν εἰς τοὺς ἀγρῶς
καὶ ἐσύναζεν ἄνθη, ὅτε δὲ ἡ συγκομιδὴ τῆς τῆ ἐφαίνετο ἀρ-
κούντως μεγάλη, ἀπέθετε τὴν δέσμην εἰς τὴν ποδιάν της καὶ ἐ-
πορεύετο πρὸς τὸν βράχον ἐκείνον, ἐπὶ τοῦ ὀποίου πρὸ χρόνων
εἶχε διέλθῃ ὀλόκληρον νύκτα, περιμένουσα τὴν ἐπιστροφήν τοῦ
μνηστήρος της. Μόλις καθήμεν ἔλάμβανε τὰ ἄνθη της καὶ ἐ-
πλεκε μετὰ μεγάλην ταχύτητα στεφάνους, διακόπτουσα ἀπὸ και-
ροῦ εἰς καιρὸν τὴν ἐργασίαν της καὶ βλέπουσα πρὸς τὴν θάλασ-
σαν. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἠθελε νὰ διακρίνῃ τι, μὴ βλέπουσα δὲ τί-
ποτε, ἀνεστῆνάζε βαθείως, καὶ ἐπανελάμβανε τὴν διακοπεῖσαν
ἐργασίαν της. Οἱ ἀγυῖοπαῖδες τοῦ χωρίου εἶχον ἐπονομάσει

Ἐπερίμενεν.
Ἡ κόρη αὕτη ἐκαλεῖτο Μαρία, εἶχε γάσει τοὺς γονεῖς της
νῆπιον ἔτι οὔσα, καλὴ δὲ τις γράϊα συγγενῆς της, εἶχεν ἀνα-
θέσει αὐτὴν, ὄχι ἐκ στοργῆς πρὸς τὴν ὄρφανήν, ἀλλ' ἐκ τοῦ
οίκτου ἐκείνου, ὃν αἰσθάνεται πᾶσα γυνὴ πρὸς τὰ ἐγκαταλειμι-
μένα καὶ ἔρημα παιδιὰ «Ἐίμαι πτωχὴ, ἔλεγεν ἡ γράϊα, ἀλλὰ
δὲν δύναμαι νὰ ἀφήσω αὐτὸ τὸ ὄρφανὸ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα·
θὰ εὐρίσκηται πάνποτε ἕνα κομμάτι ψωμί νὰ τρώγῃ καὶ αὐτό.»
Τὴν παρέλαβε λοιπὸν εἰς τὸν οἰκισκόν της. Ὁ ἄρτος δὲν ἐλλειψέ
ποτε διὰ τὴν Μαρίαν, ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον τῆς ἔλειπε ἐντε-
λῶς, ἦτο ἡ στοργή, ἡ ἀγάπη!

Πολλάκις ἡ δυστυχία ἄρχεται εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου
πρὶν ἔτι ἀναπτυχθῆ ἡ διάνοιά του τόσον, ὥστε νὰ δύνανται νὰ ἐν-
νοῦν τὸ μέγεθος αὐτῆς. Τὴν διάνοιαν ὅμως ἀναπληροῖ τὸ ἐνστι-
κτον ἡ μικρὰ Μαρία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τὴν φρικτὴν ἐν-
νοίαν τῆς λέξεως «ὄρφανή» λέξιν τὴν ὅποιαν ἤκουε τόσον συχνά
προφερομένην παρ' αὐτῆς. «Ὅχι δὲν τὴν ἐνόει! Ἠσθάνετο ὅμως,
ὅτι δὲν ἦτο, ὅπως τὰ ἄλλα παιδάκια τῆς ἀκτῆς ἐκείνης. Ἐγνώ-
ριζεν ὅτι δὲν ἦγαπᾶτο· ἦτο δὲ μὲν ὁκτώ ἔτων ὅτε ἀποφεύ-
γουσα τοὺς ἀνθρώπους, ἐπήγαγε καὶ ἐκάθητο ἐπὶ ὄρας ἐπὶ τῶν
βράχων μόνη, ἐγκαταλελειμένη.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Μαρία ἐκάθητο οὔτω μόνη, περὶ τῆν δύσιν
τοῦ ἡλίου, ἐπὶ βράχου τινὸς ἀρκετὰ ἀπέχοντος τοῦ χωρίου, ὅτε
καί τις ἀλιεύων ἐκεῖ πλησίον, παρετήρησε τὴν μικρὰν κόρην ἐ-
ξηλωμένην καὶ ἀκίνητην. Φοβηθεὶς δυστύχημα τι ὀ Γιάννης,
διότι οὔτως ἐκαλεῖτο ὁ μικρὸς ἀλιεύς, ἔτρεξε πλησίον της. Ἐ-
ξεπλάγη ὅμως πολὺ, ἰδὼν ὅτι ὄχι μόνον ἡ μικρὰ κόρη ἦτο ὑγιει-
στάτη, ἀλλὰ καὶ ὅτι, ἔγουσα τοὺς μαῦρους τῆς ὀφθαλμοῦς ἀ-
νοικτοῦς, ἐθεώρει τὴν θάλασσαν ἀκίνητος. Ὁ Γιάννης περιε-
ργῆς, ὡς ὅλα τὰ παιδιὰ, εὐρίσκων δὲ τὴν θέσιν τῆς μικρᾶς κό-
ρης πολὺ ἀφύσικον, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν ἀπροποδοτεῖ καὶ εἶ-
δεν ὅτι ἡ μικρὰ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας της τεμάχιον ξύλου τε-
τυλιγμένου διὰ παλαιῦ ὑφάσματος, δίκην κούκλας, καὶ ὅτι τὸ
πυγῶν κοράσιον ὠμίλει σιγὰ σιγὰ πρὸς αὐτὴν.

τήν δύστηνον νέαν «'Αγριολούλουδο». Πολλάκις δὲ ἤρχοντο καὶ ἐκάθητο πλησίον τῆς ἐπὶ τοῦ βράχου. Ἡ Μαρία ἤτις ἀπέφυγε τοὺς χωρικούς, ἐφαίνετο εὐχριστουμένη, ὅταν ἔβλεπε μικρὰ παιδιὰ πλησιάζοντα αὐτήν, τὰ ἔθετεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, τὰ ἐθώπευε καὶ τὰ ἐφίλει. Ταχέως ὁμως ἀφῆνυσα αὐτά, ἐπαναλάμβανε μετὰ σπουδῆς τὴν ἐργασίαν τῆς.

«Στάσου, στάσου, παιδάκι μου, ἀνεφάνει, δὲν πρέπει νὰ γάνω καιρόν, ὅπου καὶ ἂν ἦναι θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ Γιάννης, καὶ ἐγὼ δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη» καὶ μετ' ὀλίγον σιγά, σιγά ὡς νὰ ὠμίλει μόνη τῆς. «Σὲ ἴλιγο σὺν βουτηχθῆ ὁ ἥλιος μεσ' τὴν θάλασσα, θάρρη. Naί, σὲ ἴλιγο θάρρη, καὶ τί χαρὰ μου! Αὐρίον εἶναι Κυριακὴ... μου εἶπε, πῶς τὴν Κυριακὴν θὰ στεφανουθῶμε... Τώρα, τώρα, Γιάννη, κοντεύω νὰ τελειώσω τὰ στέφανα. Βλέπεις τί ὠραῖα ποῦ εἶναι τὰ λουλουδάκια μου.... νὰ δῆς κ' ἐγὼ τί ὠμορφη ποῦ θὰ ἦμαι αὐρίον!»

Θέτουσα δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς τὸν ἐξ ἀγρίων ἀνθέων στέφανόν τῆς, ἐγέλα σπασμοδικῶς διακόπτουσα ἐνίοτε τὸν γέλωτά τῆς, ὅπως εἶπε ἀποτεινομένη πρὸς τὸ ἀπειρον, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἀπήστραπτεν ἀπὸ χαρᾶν:

— Naί! νὰ αὐρίον, εἶναι Κυριακὴ! Αὐρίονθὰ γίνῃ ὁ γάμος!

...
Αἱ νεαὶ χωρικαὶ αἷτινες τὴν ἔβλεπον διερχομένην ἠτένιζον αὐτὴν περίλυποι, βλέπουσαι δὲ τὰ ἄνηθ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς: — Τ' ἀγριολούλουδο πάει ἴσθην στεφάνωσιν! ἔλεγον μετὰ ζῦ των.

Πικροδάφνη.

ΔΥΟ ΣΥΖΥΓΟΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η Κ. ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ ΚΑΙ Η Κ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Β'

(Συνέχεια ἴδε φύλλον 194)

Ὁ Ζουμπέρ καὶ ἡ σύζυγός του ὑπῆρξαν οἱ μεγάλοι φίλοι τῆς κυρίας Δὲ Σατωβριάνδου, καὶ εἰς αὐτοὺς ὤφειλε τὰς καλλιτέρας τῶν ἡμερῶν τῆς, ἡμέρας θέρους ἐν τῷ κομψῷ ἐκεῖνῳ ἀναχωρητηρίῳ τοῦ Ville-neuve sur Yonne, ἐνθα ὁ μέγας ἀνὴρ, ὃν τόσον ὀλίγον ἀπῆλυσεν εἰς Παρισίους, ἐφαίνετο ἀρεσκόμενος καὶ συγκατεβάνει ἐπιχαρίτως μέχρις αὐτῆς.

Δύο ἔτη παρήλθον ἀρκετὰ εὐχάριστα διὰ τὴν ὀλιγαρχικὴ ταύτην γυναῖκα, ὅπως ἀντιθέτως τοῦ κυρίου καὶ δεσπότου αὐτῆς. Ταξείδια εἰς τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Σαβοῖαν καὶ Δοφίνην, διεδέγοντο τὴν ἐν Παρισίοις διατριβήν. Ἡ μόνη βαθεῖα θλίψις, ἣν ἠσθάνθη προῆλθεν ἐκ τοῦ αἰφνιδίου θανάτου τῆς Λουκιλλῆς. Εἶτα κατὰ τὴν ἕνοιξιν τοῦ 1806 ὁ Σατωβριάνδος ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀνατολήν, ἐνθα ἠντλησεν ἰσχυρὰς ἐντυπώσεις εἰς μεγάλας εἰκόνας, καὶ ἀνεκάνισε τὰς ἰδέας του εἰς πηγὰς νέων ἐμπνεύσεων. Βίος ἐγκαταλείψευς ἐπανήρξατο διὰ τὴν σύζυγόν του, ἣτις μετέβη μετ' αὐτοῦ μέχρι Βενετίας, ἀλλὰ μὴ λαβοῦσα τὴν ἄδειαν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ περαιτέρω ἔμενε κατατρυχωμένη ὑπὸ τῶν βασάνων τῆς ἀπουσίας, αἷτινες τῆ ἐνέπνευσαν τὴν ἐξῆς ὠραίαν ἐπιστολήν.

«Μὲ ἀδικοῦσι τόσον, ὥστε θέλω νὰ πείσω ἑμαυτὴν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀνησυχῶ. Ἀλλὰ τί δύναται νὰ τῷ συμβῆ; Φεῦ! ὅτι συμβαίνει καθ' ἑκάστην εἰς πάντας, νὰ ἀποθάνῃ. Ὡς πρὸς ἐμὲ ἀποθνήσκω ἐκ φόβου, ἀποθνήσκω ἐξ ἀπελπισίας, ἀποθνήσκω ἐξ ὄλων».

Οὐδεὶς πλέον αὐτῆς ἐφοβεῖτο τὰς ἀδιακρίτους συμπαθείας, τὰς ἀπίστους περιεργείας οὐδεὶς ἀπέχγε περισσώτερον τῆς εὐχαριστήσεως τῶν ἐξομολογήσεων τῶν αἰτίποτε ἐπικινδύνων, καὶ ὁ σύζυγός τῆς τῆ ἀπέδωκε τὴν δικαιοσύνην ταύτην, ὥστε οὐδέποτε κερραπονεῖτο. Ὁ φόβος τοῦ νὰ μὴ δῶσθ' τροφὴν εἰς τοὺς κα-

κολόγους, βλέποντας αὐτὴν τεθλιυμένην, τὴν ἔπεισαν νὰ ἀπομακρυνθῆ τοῦ κόσμου κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μακροῦ ταξείδιου τοῦ συζύγου τῆς καὶ νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν ἐσοχὴν παρὰ τοῖς φίλοις αὐτῆς Ζουμπέρ. Παρὰ τῇ θερμῇ τούτων ἐστία, ἀνεκτίσθη συγγρόνως τὸν ποιητικὸν αὐτῆς οἶστρον, τὴν ὁμαλότητα τοῦ χαρακτήρός τῆς, τὴν μειδιῶσαν φιλοσοφίαν τῆς, τὴν στηριζομένην ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς ὑποταγῆς.

Προσβληθεῖσα ὑπὸ σοβαρᾶς ἀσθενείας ὑπέφερον ἀγογγύτως τὴν πάθησιν, ἀλλ' ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ ἐπίσης, ἤτο ἡ ἐπὶ ὀκτῶ μῆνας στέρησις εἰδήσεων περὶ τοῦ ἐπιλήθμονος ὁδοιπόρου. Λακωνικὸν γραμματίον χρονολογούμενον ἐξ Ἀλγεσίας ἐξωγόνησε τὸ ἐκλιπὸν θάρρος τῆς. Διὰ τοῦ γραμματίου τούτου εἰδοποιεῖτο ἐπὶ τέλους, ὅτι ὁ κ. Δὲ Σατωβριάνδος περατώσας τὸ ἐν Ἀνατολῇ ταξείδιόν του, θὰ ἐπισκέπτετο εἰς τὴν μόνον τὴν Ἴσπανίαν καὶ θὰ ἐπανήρχετο.

Μόλις εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους, ἄρθρον προσβλητικὸν κατὰ τοῦ Ναπολέοντος, δημοσιευσθεὶν ἐν τῷ Ἑρμῇ, ἐστοίχισεν εἰς τὸν μέγαν συγγραφέα, διάταγμα ἐξορίας. Ἡ τιμωρία ἄλλως τε δὲν ὑπῆρξε ποσῶς αὐστηρά, διότι μόνον οἱ Παρισίιοι ἀπηγορεύθησαν εἰς τὸν ἔνοχον, ἐγκατασταθῆντα εἰς κτῆμα, ὅπερ ἠγόρασε μεταξὺ τοῦ Sceaux καὶ Chatenay, εἰς τὸ μέρος, ὅπερ ὀνόμαζον Κοιλᾶδα τῶν Λύκων.

Ἴδου λοιπὸν ἡ κ. Δὲ Σατωβριάνδου ζῶσα μετὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς εἰς εἶδος καλύθης ἡρειπωμένης, ἣτις τὴν καταμαγεύει, ἴσως ἔνεκα τῆς μονώσεως, ἣν ἐπὶ τέλους ἐπέτυχεν. Ἀλλ' ἠπατήθη! Τὸ Ὀδοιπορικόν, οἱ Μάρτυρες καὶ ὁ Τελευταῖος Ἀθεγκεράγος ἐξεδόθησαν τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο καὶ ἡ Κοιλὰς τῶν Λύκων καθίσταται τὸ προσκύνημα τοῦ σαρμού, εἰς ταύτην δὲ συρρέει πλῆθος θαυμαστῶν, ὅπως θυμιάστῃ τὸν συγγραφέα πλέον παρὰ ποτε.

Ὁ αὐτοκράτωρ, βλέπων ἴσως, ὅτι ἡ αὐστηρότης του προσέθετεν εἰς τὴν γοητείαν τοῦ ἕθρου τοῦ, ἀπῆλλαξεν αὐτόν τῆς ἐξορίας καὶ ἀπὸ τοῦ 1808 ὁ κ. Δὲ Σατωβριάνδος ἠδυνήθη νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Παρισίους, ἐνθα ἡ δυστυχὴς ὑποκόμησσα ὑπέφερε πλέον ἢ ἄλλοτε βλέπουσα αὐτὸν περικυκλούμενον ὑπὸ κολάκων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ἀπουσιάζων ἐπὶ ὀλοκλήρους μῆνας, ἐλησιμόναι καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν τῆς, καὶ δὲν ἐπανήρχετο πλῆσιν τῆς ἣ ὅτε ἀνεμιγνύετο εἰς τὴν πολιτικὴν, εἰς τὴν ἠσχολεῖτο μετ' εὐχαριστήσεως ἡ σύζυγός του, ἣν ἐθεώρει ὡς ἀρίστην ἐν τῇ πολιτικῇ σύμβουλόν. Ἐνεκα τούτου καὶ ἐδέχθη νὰ τὴν συμπαραλάβῃ εἰς τὴν Γάνδην, ἐνθα ἔλαβε μέρος εἰς τὰς διαπραγματεύσεις, αἷτινες προηγήθησαν τῆς ἐπιστροφῆς τῶν Βουρβόνων, ἐξ ἀκολουθήσασα καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς Ἐπανορθώσεως καὶ παύσης τῆς ἐπιστροφῆς πολιτικῆς συμβούλου. Δυστυχῶς ἡ ἀκροσφαιλὴ αὐτῆς ὑγεία δὲν τῇ ἐπέτρεψε νὰ συνοδεύσῃ τὸν κ. Δὲ Σατωβριάνδον εἰς Βερολίνον καὶ Λονδίνον, ὅπου ἀλληλοδιαδόχως ἐκλήθη ὡς πρεσβευτής. Ἡκολούθησεν ὁμως αὐτὸν εἰς Ρώμην, ἀλλ' οὗτος ἐπιμελείς περιποιοῦμενος τὰς ὠραίας ἰταλίδας κυρίας. Βεβαίως οὐσιν! ὅτι ὁ χαρακτὴρ τῆς δυστυχῆς γυναικὸς τοῦ πρέσβειος ἐτραχύνθη ὀλίγον ὑπὸ τὴν ἐπίρρειαν τῶν διηγεκῶν τούτων ἐνοχλήσεων καὶ ὅτι ἐγένετο φιλερὴς. (Ἐπρεπε τοὺλάχιστον νὰ ἦναι).

Ὁ κόμης Δ' Ὁσονβίλ τὴν ἤκουσε νὰ ἀντιλέγῃ ἐνίοτε γλυκύτατα διὰφωνῆς χαμηλῆς καὶ ἀδιαφόρου, ἀλλ' ἐν τούτοις ὀλίγον ἀποτόμου, εἰς τὰς πολλάκις ριψοκινδύνους ἀποφάσεις τοῦ συγγραφέως τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ ἀνθρώπινος ὑπομονὴ ἔχει τὰ ὀριά τῆς, πρὸ πάντων ἴσως ἡ γυναικεία ὑπομονὴ. Δὲν θέλομεν, ἐν τούτοις νὰ δικαιολογήσωμεν ἐντελῶς

τῇ κ. Δὲ Σρατωβριάνδου, ἣτις ἔχουσα τὸ πνεῦμα ἠσκητικὸν θὰ ἠρέσκετο νὰ πειράζῃ ἀρκετὰ σκληρῶς τὸν ἡμίθεον διὰ τὰς κοσμικὰς ἐπιτυχίας αὐτοῦ, ὡς ἐξάγεται καὶ ἐκ περικοπῆς τινος μιᾶς ἐπιστολῆς τῆς: «Ὁ κ. Δὲ Σρατωβριάνδος γευματίζει εἰς τοὺς οἴκους δύο κυριῶν σπανίου πνεύματος (τῆς κυρίας Δὲ Δαμαῆς καὶ τῆς Κυρίας Δὲ Βογκιῆς), αἷτινες δὲν θέλουσι νὰ τρώγῃ ἢ φύλλα βόδων, βεβρεγμένα ὑπὸ δρόσου· ἄλλως δὲν θὰ ἤτο συγγραφεὺς τῶν ὠραίων ἔργων μεστῶν αἰσθηματοσ, φαντασίας...»

Καὶ τὰ ὠραῖα ταῦτα ἔργα — τοῦτο ἤτο τὸ μεγαλύτερον αὐτῆς σφάλμα — ἡ ὑποκόμησσα οὐδέποτε τὰ ἀνεγίνωσκεν... Ὁ Σατωβριάνδος εἶπε τοῦτο μετὰ πικρίας: «Μὲ θαυμάζει χωρὶς νὰ ἀναγνώσῃ ποτὲ δύο γραμμὰς ἐκ τῶν ἔργων μου.» Ἦτο τοῦτο ἀληθές; Ὅχι ἀναμφιβόλως, διότι πρόσωπον τοιαύτης νοητικῆς ἀξίας ὤφειλε νὰ λαμβάνῃ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ φιλολογικὰ ἔργα, ἄτινα κατεῖχον τὰ πρωτεῖα ἐν τῇ γαλλικῇ φιλολογίᾳ, τὸ δὲ περιπαθὲς ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἠσθάνετο διὰ τὸν συγγραφέα αὐτῶν θὰ ἠῤῥαξαν ἐπὶ μᾶλλον τὴν σπουδὴν τῆς, ὅπως λαμβάνῃ γνῶσιν αὐτῶν.

Ἀνεγίνωσκε λοιπὸν, ἀλλὰ κρύφα, χωρὶς νὰ ὀμιλῇ περὶ τῶν ἀναγνώσεων τῆς, καὶ τοῦτο διὰ δύο ἢ τρεῖς λόγους ἀρκετὰ σοβαροῦς. Ὁ κ. Δὲ Σρατωβριάνδος συνειθισμένος ὢν εἰς τὴν λατρείαν τὴν πλέον διάπυρον, τὴν πλέον ἀπόλυτον, τὴν πλέον σεβαστὴν δὲν θὰ ἐδέχετο οὐδεμίαν ἐπίκρισιν, ἣν ἤθελον ἐγείρει μέρη τινὰ τῆς θαυμασίας ταύτης μεγαλοφυΐας πλήρη στόμφου καὶ ἐπιτηδεύσεως· αὐτὴ δὲ ἀπαξιοῦσα νὰ τὸν κολακεῦσῃ ἄφηνε τὴν κολακείαν εἰς τὰς ἀντιζηλοῦσας, εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ὢν αἱ εἰκόνας διὰ στίγνων διήρχοντο ἀδιακόπως ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑψηλῶν περιγραφῶν, τῶν διαπύρων σκηνῶν, τῶν πομπῶν περικοπῶν, προσενοῦσαι αὐτῇ ἀγωνίας ζηλοτυπίας, ἣν ἀπέκρυπτε σιγῶσα. Αὐτὴ ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ τὰς διαρκεῖς ἀπιστίας τοῦ συζύγου τῆς, ἂν καὶ οὗτος ἐπανήρχετο πρὸς αὐτὴν πάντοτε καὶ μάλιστα κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ βίου αὐτοῦ, κατηγορῶν ἑαυτόν, ἐπανῶρθωσε τὸ κακὸν ὅπερ τῇ ἔκαμεν.

Ἐντελής τις καὶ ἀμετάβλητος ἀξιοπρέπεια ἀναφαίνεται εἰς ὅλας τὰς πράξεις τῆς προδοθείσης, παραμεληθείσης καὶ ἐγκαταληφθείσης ταύτης συζύγου ὡς καὶ ἔκτακτος ἡθικῆς δυνάμεις, ἣν ἀντλεῖ ἐν εὐσεβείᾳ ἀνυποκρίτῳ, ἄνευ ὑπερβολῆς καὶ ἐπιδείξεως ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ἐλεημοσύνης.

Τούλα Κοκκαλίη.

Η ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΑ

Μιὰ μικρὴ ζητιανοπούλα, ἐξ ἡρώων ἡ φτωχῆ, Ἑφρευοῦσε ἡ μικρούλα, μέσ' τοὺς δρόμους μοραχί. Μὲ κουρέλια σκεπασμένη, καὶ ἔξυπλοτη γυμνῇ, Ἐζητοῦσε ἡ καϊμένη, μὲ φωρίτσα ντροπαλή. «Χριστιανοὶ! δώστε λιγάκι, καὶ ὁ σ' ἐμένα τ' ὄργαρὸ, Μοραχὸ ξερὸ ψωμάκι, Λυπηθῆτέ με, πεινῶ!» «Ἐἶχα μάν' ἀγαπημένη, μ' ἔπερε στήν ἀγκαλιά, Γιατί μ' εἶχε χαϊδεμένη, καὶ μοῦ χάριζε φιλιὰ!» «Σὰν ψωμάκι τῆς ζητοῦσα, κείνη ποῦταρε καλή, Μοῦδῶνε ποῦ ἐπεινοῦσα, μ' εὐχαρίστησε πολλή.» «Τώρα πέταρε, γυρίζω μέσ' τοὺς δρόμους καὶ ζητῶ, Καὶ καρένα δὲ γνωρίζω, ποῦ νὰ πάγω νὰ σταθῶ!» «Λυπηθῆτέ με κ' ἐμένα, τὸ ἀθῶο τ' ὄργαρὸ, Θὰ πλερώσῃ τὸν καθέρα, κείνος ποῦρ' στὴν οὐρανὸ!» «Δώστε, δώστε, λυπηθῆτε, καὶ ἐμένα τὴν φτωχῆ, Σὰν κ' ἐμε γὰ μὴ βρεθῆτε, μέσ' τοὺς δρόμους μοι αχο!» Μαρία Λίδε.

ΠΩΣ ΘΕΛΟΥΣΙΝ ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ ΤΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Οἱ ἄνδρες ζητοῦσιν ἐν τῇ γυναικί σύντροφον τοῦ βίου, εὐχάριστον, ἀξίεραστον, ἀγνήν, διατεθειμένην νὰ συμμορφουται μετ' οἶον εἶδος ζωῆς καὶ ἂν ἐπιβάλλωσιν αὐτῇ. Τὴν θέλουσιν ὡς ἄκτινα ἡλίου ἐν τῷ οἴκῳ τῶν, εἰς τὴν δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ παύσῃ ἀκτινοβολοῦσα καὶ ὅταν οὗτοι ἦναι δύσθυμοι, ὠργισμένοι καὶ ἀπότομοι.

Ἀγαπῶσι τὴν γυναῖκα, ἣς ἡ ὀμιλία εἶναι εὐχάριστος... ὅταν οὗτοι ἔχωσι διάθεσιν νὰ ὀμιλῶσιν, ἀλλὰ τὴν θέλουσιν εἰξεύρουσαν νὰ σιωπᾷ, ὅταν οὗτοι ἦναι διατεθειμένοι νὰ σιωπῶσιν, ἀφωσιωμένοι εἰς τὰς σκέψεις καὶ τοὺς διαλογισμούς των, ἣ ὅταν ἐπιθυμῶσι νὰ ὀμιλῶσι χωρὶς νὰ διακόπτονται.

Τὴν θέλουσιν ἀρκούντως μητρικὴν, ἵνα ἐννοῆ τὰς ἀνάγκας τῶν μεγάλων παιδίων (συζύγων) ὡς καὶ τῶν μικρῶν. Θεωροῦσι δὲ φυσικώτατον νὰ μὴ σκέπτονται κἂν ὅτι ὑπάρχει παρὰ τὸ πλευρόν των γυνή, καὶ ἀφύσικον ἐν ἡ γυνὴ δὲν μαντεύῃ καὶ προλαμβάνει καὶ τὰς ἐλαχίστας ἰδιοτροπίας των.

Ἀπαιτοῦσιν ὅπως ἡ πάντοτε ἐτοιμὴ νὰ συμπάσχῃ εἰς τὰς θλίψεις ἡ χαρὰς των, ἐπιφυλασσόμενοι τὸ ὑπέροχον δικαίωμα νὰ μένωσιν ἀδιάφοροι διὰ πᾶν ὅ,τι συγκινεῖ καὶ θλίβει τὴν γυναῖκα.

Οὗτοι ἡλικιούμενοι γίνονται δύστροποι καὶ ἐξύθυμοι, ἀλλὰ ἀπαιτοῦσιν ὅπως ἡ γυνὴ γηράσκη μετὰ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὴν ὑπομονὴν εἰς τὰ στήθη. Ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐνδύηται καλῶς καὶ ἀναλόγως πρὸς τὴν θέσιν τῆς, ἀλλὰ δαπανῶσα ἐλαχίστα. Δὲν θέλουσι νὰ φέρῃ αὐτὴ χρώματα ζωηρά, ὄφειλε λοιπὸν νὰ ἐκλέγῃ χρώματα καὶ σχήματα σεμνά, ἵνα διέρχεται ἀπαρτήρητος... διότι ὁ σύζυγος ἀγαπᾷ νὰ ἦναι ἀξίεραστός διὰ τὰς συζύγους τῶν φίλων του, δὲν ἐπιθυμεῖ ὁμως οὗτοι νὰ ἀνταποδίδωσι τὰ ἴσα τῇ ἰδίᾳ συζύγῳ.

Ἐὰν σᾶς εἴπωσιν ὅτι κύριός τις ἀγαπᾷ τὰς εὐφυεῖς καὶ νοήμονας γυναῖκας, μὴ τὸ πιστεύητε. Ἀποκρύπτετε πάντοτε ἀπ' αὐτοῦ μέγα μέρος τῆς εὐφυΐας σας, ἐπιδεικνύετε ὁμως ἀνεπιφυλάκτως ὅλην τὴν καρδίαν σας. Ἐπὶ πολὺν ἐτι χρόνον οἱ ἄνδρες δὲν θὰ δύναται νὰ συγχωρῶσιν εἰς τὰς γυναῖκας, αἷτινες διὰ τῆς εὐφυΐας καὶ ἐργασίας των ἀνέρχονται μέχρις αὐτῶν.

Ἀγαπῶσι νὰ λέγωσι συνεχῶς ὅτι τὰ παιδιὰ εἶναι βάρος ἀφόρητον, ὅτι ἀποτελοῦσι μεγίστην τοῦ βίου των ἀνησυχίαν, ἐπιτρέπουσι συνεχῶς εἰς ἑαυτοὺς νὰ τὰ ἐπιπλήττωσιν αὐστηρῶς, νὰ τὰ τιμωρῶσι βαναύσως καὶ σκαιῶς. Ἀλλὰ θὰ ἀποστραφῶσι βεβαίως τὴν γυναῖκα, ἣτις διακηρύττει ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὰ παιδιὰ —εἰς τοῦτο τοὺλάχιστον ἔχουσιν ὁμολογουμένως δίκαιον— καὶ προτιμῶσι τὴν μητέρα, εἰς τὴν τὰ τέκνα ὑπακούουσιν ἐκ στοργῆς μᾶλλον ἢ ἐκ φόβου.

Δὲν παραδέχονται οὔτε ἐπιτρέπουσι νὰ ἦναι ἡ γυνὴ ψυχρὰ πρὸς αὐτοὺς, καὶ ὅταν ἐτι αὐτοὶ εἶναι ψυχρότατοι καὶ σκαιοὶ πρὸς ἐκείνην. Καὶ ὅταν εἶναι σοβαροί, ἄγριοι, ἦκιστα διαχυτικοί, θεωροῦσι καθήκον τῆς γυναικὸς νὰ ἦναι γλυκεῖα καὶ θωπευτικὴ, μακρόθυμος καὶ ἀνεκτικὴ.

Δὲν εἶναι ἴσως οὗτοι πρότυπον εὐκαταστασίας καὶ εὐκοσμίας, ἀπαιτοῦσιν ὁμως νὰ βλέπωσι τὴν τάξιν βασιλεύουσαν εἰς τὸν οἶκον καὶ τὴν εὐκοσμίαν ἀχώριστον τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων σύντροφον. Θὰ ἦναι ἴσως σπάταλοι εἰς τὴν διαχείρισιν τοῦ οἰκογενειακοῦ πλοῦτου, ἀλλ' ἀπαιτοῦσιν, ὅπως ἡ σύζυγος ἢ οἰκονόμος. Καὶ ὅταν ἐτι ἐκ φιλαργυρίας ὑποβάλλωσιν εἰς παντοειδέεις στέρησεις τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα, καὶ εὐρίσκουσιν ὅτι δαπανῶσι πολλὰ, ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ συμμορφῶται πρὸς τὸν παράδοξον τοῦτον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι.

Τοιαύτῃ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς θεσπισθεῖσα νομοθεσία τοῦ οἴκου. Ἐὰν ἦναι λογικὴ ἢ ἄλογος, δικαίη ἢ ἀδικος, ἀδιάφορον. Ἐπὶ

μακρὸν ἔτι χρόνον ἢ γυνή ὀφείλει νὰ συμμορφοῦται πρὸς αὐτήν, μέχρις οὔ ἀληθῆς πολιτισμὸς καὶ πνεῦμα δικαιότερον κανονίστη νομιμοφρονέστερον τὰ κατὰ τὸν συζυγικὸν βίον. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, οἱ κύριοι θὰ ἔχωσι τοῦλάχιστον τὴν γενναϊότητα νὰ κρίνωσιν ἐπιεικέστερον τὰ ἀπὸ τοιούτων ἀρχῶν προκύπτοντα γυναικεῖα ἐλαττώματα, σχεπετόμενοι, ὅτι ἐὰν κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν οἱ ὅροι τοῦ συζυγικοῦ βίου ἀνετρέποντο, ὀλίγιστοι ἐξ αὐτῶν θὰ ἀνεδεικνύοντο ἐξ ἴσου ὡς αἱ γυναῖκες μακρόθυμοι καὶ εὐαγγελικοί.

* Ἐλένη Γεωργιάδου.

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΣ.

Ὁ χειμὼν καθίσταται ἀπειλητικώτερος ἡμέρα τῆ ἡμέρα. Ψύχη, χιὼν, πάγοι, ἄνεμοι! Ὁ ἥλιος μόλις τολμᾷ νὰ προβάλῃ τὴν φωτοβολὸν ὄψιν του ἐπὶ τοῦ στερεώματος καὶ νέφη εὐθὺς σκοτεινὰ σπεύδουσιν εἰς καταδίωξίν του. Ἀποσύρεται μελαγχολικὸς σκορπίζων ἐπὶ τοῦ φυλλώματος τῶν δένδρων μεταλλικὰς σκοτεινὰς ἀποχρώσεις. Ἡ λευκή περιβάλλεται ὑπὸ ἀθηνῶς χρυσιζούσης χροιάς, ἐνῶ ἡ ἀκακία ἀναδιπλοῖ τὸ λεπτὸν φύλλωμά της, τὸ ὁποῖον αἱ ἡλικιακὲς ἀκτίνες δὲν ζωογονοῦσι πλέον.

Ἡ ἐλάτη, ἥς ἡ πρασινὴ κόμη ἀψηφεῖ τὰ φύγη τοῦ βορρᾶ, τζλαντεύει ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπῆς τὴν πρασίνην πυραμίδα της, ἀνὰ τὸν ὀρίζοντα, ἐνῶ ἡ γήραξ ἀρῶς μένει ἀκίνητος πρὸ τῶν λυσοσώδως συριζόντων ἀνέμων, τῶν ἀδυνατούντων νὰ ἀπογυμνώσωσι τὴν κραταιὰν καὶ ἀνυπότακτον κεφαλὴν της, ἣν συγκατατίθει νὰ κλινῆ μόνον πρὸ τῆς ζωογόνου τῆς ἀνοϊξέως πνοῆς.

Ἡθελεῖ τις πιστεύσει, φιλοσοφῶν ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν δένδρων, ὅτι καὶ αὐτὰ ὡς καὶ ἡμεῖς ὑπόκεινται εἰς πάθη διάφορα, εἰς ψυχικὰς συγκινήσεις, εἰς θλίψεις καὶ χαράς. Τοῦτο ἀθένηες καὶ εὐλύγιστον ὑποκλίνεται βαθύτατα, ἀπονέμον φέρον θαυμασμοῦ πρὸς ἐκεῖνο, καθ' οὔ οὔτε καταγιγίς, οὔτε ἄνεμοι κατισχύουσι.

Τὸ ἄλλο φαίνεται ζητοῦν νὰ ἐνγκαλιστηῖ τὸν σύντροφόν του, τὸ στήριγμα τῆς ἀδυναμίας του, καὶ ἐν ᾧ ταῦτα διαχυτικῶς ἐνοῦσι καὶ περιπλέκουσι τοὺς κλάδους των, τρίτον ἀσθενέστερον, παρακείμενον αὐτοῖς, τζλαντεύεται ὀρητικῶς ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, ὡσεὶ περιβαλλόμενον καὶ καταδικωμένον ὑπὸ ἐγκρῶν. Ὁ σεβασμὸς, ἡ φιλία, τὸ μῖσος, ἡ ὀργή, φαίνονται διαδεχόμενα καὶ παρὰ τῆ φυσικῆ κόσμῳ ἀλληλα. Οὕτω καταπολεμούμενα καὶ αὐτὰ τὸν χειμῶνα ὑπὸ παντοίων ἀνέμων, καὶ συνταρασσόμενα ὑπὸ παντοίων παθῶν, ἐκφέρουσι μακρούς καὶ πκρατεταμένους στεναγμούς, ὡς λαὸς ἐν διωγμῶ καὶ ἀπελπισίᾳ. Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ μακρῷ στόνῳ των φωνὴ τῆς ἰσχυροτέρας καὶ ἐπιβάλλουσα. Εἶναι ἀλλαγμὸς καὶ βοή μονότονος, ὑπόκωφος καὶ βαθεῖα, ἥτις ἐμβάλλει τὴν ψυχὴν εἰς ἀόριστόν τινα ρεμβασμὸν. Βλέπομεν πίπτοντα ἐπὶ τῆς γῆς καὶ καλύπτοντα αὐτὴν διὰ κινήτης ἐσθητος τὰ ξηρὰ φύλλα των. Δὲν παριστῶσιν ἄρα ταῦτα τὸν νεκρὸν κόσμον τοῦ φυτικοῦ βασιλείου;

* Ἄθηνᾶ Σιγανοῦ.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἐπὶ τῆ χιλιετηρίδι τοῦ πατριάρχου Φωτίου, ὁ καθηγητῆς τῆς θεολογίας κ. Ἄ. Διομ. Κυριακὸς ὠμίγησεν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ, ἀναπτύξας τὰ κατὰ τὸν βίον καὶ τὴν πολιτεῖαν αὐτοῦ. — Πανερωρήθησαν ὑπὸ τοῦ δήμου δραχμαὶ 1,500 διὰ τὰς ἐορτάς των ἀπέκρυν. — Τηλεγραφοῦσιν ἐκ Βερολίνου ὅτι ὁ ἱατρός Δίτριχ εὔρε νέον φάρμακον τῆς φθίσεως ἀνώτερον τῆς Κωχίνης. — Τὴν παρελθούσαν τετάρτην ἐπὶ τῆ χιλιετηρίδι τοῦ πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Φωτίου, μεγάλα

ἐορταὶ ἐγένοντο καθ' ἅπασαν τὴν Ῥωσίαν. — Ἡ Γαλλικὴ βουλὴ παρέδεξτο διὰ ψήφων 341 κατὰ 64 τὴν πίστωσιν 500,000 φρ. διὰ τὰς ἀναγκαφὰς των Δελφῶν. Ὁ κ. Βουρζοῦ, ὑπουργὸς των Καλῶν Τεχνῶν ὑποστηρίζων τὸ νομοσχέδιον ἀπεφώνησε, ὅτι ἡ Γαλλία εἶχε ἐπιστημονικὸν καὶ πολιτικὸν συμφέρον ἐπὶ ἐπιδίωξή τὰς ἀνασκαφὰς, ὧν ἕνεκα θὰ δοξασθῆ. — Κατὰ τὰς γενομένης προχθές ἀρχαιρεσίας τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας ἐξελέγησαν, πρέεδρος ὁ κ. Ἄλ. Κοντόσταυλος, ἀντιπρέεδρος ὁ κ. Σ. Φιντικλῆς, γραμματεὺς ὁ κ. Στ. Κουμανοῦδης καὶ ταμίας ὁ κ. Γ. Νικολαΐδης· σύμβουλοι δὲ οἱ κ. κ. Δ. Τζιβινόπουλος, Ἀχάλλεος Ἀγαθόνικος, Π. Καθβαδίας, Δ. Φίλιος, Σ. Δραγοῦνης, Θ. Σοφοῦλης καὶ Α. Οἰκόνμου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Τὰ χρώματα των σκέψεων καὶ των αἰσθημάτων. Κυρία τις καλλιτέγνις, μεταξὺ ἄλλων παραδόξων καὶ πρωτοτύπων σημειώσεων της, γράφει καὶ τὰ ἑξῆς: «Ζωηρὰ καὶ υπερβολικὴ ὀλίγον εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰ διανοήματά μου, μοὶ ἀρέσκει πάντοτε νὰ ἀντιλαμβάνομαι καὶ ἀποδίδω χρωματισμὸν τινα εἰς τὰς διαφόρους σκέψεις καὶ συναισθηματά μου. Δὲν δύναμαι π. χ. νὰ ἐνοήσω τὴν ἐλεημοσύνην, ἢ ὑπὸ γλυκὺ κηανθὸν χρώμα, τὴν μακροθυμίαν ὑπὸ φακίον τοιοῦτον, τὴν χαρὰν πράσινον τρυφερόν, τὸν κόρον χρώμα καφεγάλκτου, τὴν ἠδονὴν ῥοδινὸν χροῦδες, τὸν ὕπνον χρώμα ταμιάκου, τὴν σέψιν χρώμα πορτοκαλίου, τὴν ἀνίαν χρώμα σοκολάτας. Τὴν τρομερὰν ἰδέαν πληρωμῆς, ἐπιχειμένου χρέους, φαντάζομαι πάντοτε σκοτεινοῦ μολυβδίνου χρώματος, ἐνῶ τῶναντίον τὴν ἰδέαν παραλαβῆς χρημάτων ἐρυθρὰν ἀιγλήσεσάν. Ἡ εὐτυχία, λέγει περαίνουσα, εἶναι χρώματος, ὅπερ οὐδέποτε ἐγνωρίσα.

Πῶς μορφώνονται αἱ τροφοὶ των παιδίων. Ἡ ἱατρὸς Χάρτιν ἐδρυσεν ἐν Οὐδασιγτικῶν κατῆστῆμα, ἐνθα διδάσκονται αἱ μητέρες πάντων των ἐθνῶν τὰ κατὰ τὴν ἐπιστημονικὴν διατροφήν, τὰ κατὰ τὴν καθαριότητα, ἐνδυμασίαν καὶ νοσηλείαν των παιδίων. Ἡ πρώτη καὶ κυρία φροντίς αὐτῶν ἀνάγκη εἰς τὴν ὑγιεινήν, μετὰ τὸ τέλος δὲ ἐκάστου μαθήματος παρασκευάζεται καὶ τροφή τις ὑγιεινὴ διὰ τὰ μικρὰ.

Δωρεὰ ὑπὲρ τῆς φιλοζώου ἐταιρίας. Ἡ ἐν Παρισίοις ὑπὲρ των ζῴων προστατευτικὴ ἐταιρία ἔλαβε παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν ἄδειαν νὰ δεχθῆ τὸ ἐκ 2,500 λιβρ. στερλ. γενναῖον κληροδότημα τῆς Ἀγγλίδος κ. Μέρης Βεάρ. **Ἡρωϊσμὸς νεάνιδος.** Μεγάλην συγκίνησιν παρήγαγε καθ' ὅλην τὴν Πορτογαλίαν ἡ εἴξη ἡρωϊκῆς πράξις νεάνιδος μόλις δεκαοκταετοῦς, ἥτις ἀπέδειξεν ἀπαξ ἐπὶ ὅτι ὁ μικρὸς παρὰ τὴν Ἰσπανίαν λαὸς ἔχει πατροπαράδοτον τὴν γενναϊότητα.

Ἐντὸς λέμβου μικρᾶς περιεφέρετο ἐν τῷ ποταμῶ Ἰάγῳ ἀξιωματικὸς τις μετὰ πέντε μικρῶν παιδιῶν θέλων νὰ μεταβάλῃ θέσιν ὁ ἀξιωματικὸς ὠλισθήσῃ καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν. Μὴ γνωρίζων νὰ κολυμβῆ, προσεπάθησε νὰ ἀρπάσῃ τὴν πρῶμαν πολεμικοῦ πλοίου πλησίον σταθμῆντος, ἀλλὰ τὸ ρεῦμα τὸν παρέσυρε καὶ ἔφερετο ὁ δυστυχὴς πρὸς βέβδιον θάνατον, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἡ λέμβος μείνασα ἄνευ κυβερνήτου, παρεσύρειτο καὶ αὐτὴ ὑπὸ τοῦ ρεῦματος. Εἰς τὴν πέραν ὄχθην πολλοὶ εὐεῶντο τὸ δρᾶμα τοῦτο, μὴ τολμῶντες νὰ σπεισῶσιν εἰς βοήθειαν νέα κόρη τότε, μὴ ὑποπέρουσα τὸ σκληρὸν θέμα. ῥιπτεται εἰς τὸ ὕδωρ, προφθάει τὸν κινδυνεύοντα ἄνδρα, τὸν σῆρει μέχρι τῆς λέμβου καὶ τὸν ἀναβιβάζει ἐπ' αὐτῆς· ἔπειτα ἀνεβλήσασα καὶ αὐτὴ λαμβάνει εἰς χεῖρας τὰς κόπας καὶ φέρει εἰς τὴν ὄχθην τὴν λέμβον μετὰ των ἑ ὑπάρξων, τὰς ὁποίας ἔσωσε.

Τὸ συναθῆν πλῆθος ὑποδέχθη μετὰ φρονιτιδώδους ἐνθουσιασμοῦ τὴν ἡρωϊκὴν νεάνιδα. Ὁ δὲ ὑπουργὸς ἐπληροφόρησε περὶ τοῦ πράγματος τὸν βασιλεῖα Κάρολον, ὅστις καὶ προσεκάλεσε τὴν κόρην εἰς τὰ ἀνάκτορα. Ἡ ἡρωῖς διηγῆθη τὸ γεγονός μετρίως φροσύνης καὶ ἀπλότητος πρὸ τοῦ βασιλικῶ ζεύγους, ἡ δὲ βασιλίсса ἐνηγκαλίσθη αὐτήν· ἀναχωροῦσα ἡ κόρη ἔλαβε δῶρον πενήτηντα ρέις, ἥτοι 300 περίπου φρ., δι' ὧν ἠγόρασε πανίον, ἐν χρυσοῦν ὠρολόγιον καὶ ζεύγος ἐνωτίων. Ἰλλῶν τούτων, ἔλαβε καὶ τὸ σωστικὸν μεταλλικὸν ἀργύροον. Ὁ πλοίαρχος τοῦ γαλλικοῦ θωρηκτοῦ «Μαρτινίκας» ἐδώρησεν εἰς αὐτὴν ζεύγος σκανδαλίων ἐκ βελούδου κεντημένων με χ ἀνδρας, ὅλαι δὲ αἱ εὐγενεὶς τῆς τῆς πόλεως οἰκογένεια ἐπεσκέψθησαν τὴν γενναίαν κόρην. Ἡ ἡρωῖς αὐτὴ καλεῖται Ἰσαβέλλα Μαρτίνε.

Τὰ πρὸ τοῦ γάμου καὶ μετὰ τὸν γάμον δῶρα. Τὸ δικαστήριον τῆς πόλεως Νίμης τῆς Γαλλίας ἐξέδοτο λίαν ἐνδιαφέρονσαν ἀπόφασιν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ σπουδαιότερον τοῦτο ζήτημα. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τὰ δῶρα τὰ γαμηλία καὶ τὰ προσφερόμενα ὑπὸ τοῦ ἀρραβωνιστικοῦ εἰς τὴν ἀρραβωνιστικὴν καὶ τὸ χρηματικὸν ποσόν τὸ ὑπ' αὐτοῦ διδόμενον δι' ἄλλα ἔξοδα τοῦ γάμου (coiffe de noce), οἷον δι' ἀγορὰν εἰδῶν καλλωπισμῶ κλ. εἰσι κτῆμα τῆς γυναίκος, ἥτις ἔχει τὸ δικαίωμα, διαλυομένου τοῦ γάμου, νὰ πάρῃ ὅπως μετὰ τῆς προκοῖς ἅπαντα τὰ χωρισθέντα· Ἄλλ' ἐξ ἄλλου ὁμοῦς τὰ

δῶρα τὰ πολύτιμα (bijoux) τὰ προσφερόμενα μετὰ τὸν γάμον ὑπὸ τοῦ συζύγου δύναται ἐνίστοι νὰ ἐπισταροῦν εἰς αὐτόν. Καὶ τὸ αἶτιον τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τὸν δικαστῶν τῆς Νίμης εἶνε ἄξιον ἀναγραφῆς· Ὁ κ. Α. ... καὶ ἡ κ. Β. ... ἐνωμοφύθησαν κατὰ τὸν Ἀπρίλιον 1885. τὸ παρελθὸν ἔτος διεζεύχθησαν. Ὁθὲν τὸν Ἰούλιον τοῦ 1888, ὁ κ. Α. ... προσέφερε τῆ συζύγῳ αὐτοῦ ἀγαμύνεινον δακτύλιον ἀξίας 2,000 φρ. καὶ ἦθ' ἄπαιτε ὅπως τῷ ἐπιστραφῆ· τὸ δικαστήριον τῷ παρεώρησε τὸν δακτύλιον διὰ λόγους, ὅτινεις αὐτοῖ οὗτοῖ εἶσι θαυμάσιοι. «Ἐπειδὴ, λέγει ἡ ἀπόφασις, ἡ σπουδαιότης τοῦ δώσου, καὶ ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἐδόθη καθίσταται τὸ δῶρον τοῦτο οὐχὶ καθυμερινῆς χρήσεως, καὶ ἐπειδὴ τὸ δῶρον τοῦτο ἐπιδέρεται εἰς τὴν σύζυγον κατὰ τὴν συζυγικὴν διαδίκωσιν νὰ κρατῆ τὴν ἐξαρτημένην τοῦ συζυγικοῦ οἴκου (!) ὡς ἐκ τούτου διαλυθέντος τοῦ γάμου τὸ δῶρον τοῦτο ἐπιστρέφεται εἰς τὸν δωρητῆν, ὅστις δύναται ἦθ' ἢ νὰ τὸ παραλάβῃ». Ὁ κ. Α. γλυκαιοῦς ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐξήτησεν ὅπως τῷ ἐπιστραφῆ πολύτιμοι δακτύλιος τοῦ ἀρραβῶντος, ὅστις ἐστόλγισεν 1,400 φράγκα. Ἄλλ' τὸ δικαστήριον τῷ ἠενῆθη τὴν ἄριον ταύτην διὰ τῆς ἐξῆς ἀποφάσεως: «Ὁ δακτύλιος τοῦ ἀρραβῶντος προσφέρεται ἵνα ἀναμνήσκῃ τοὺς ἀρραβῶνας καὶ καθίσταται τὸ δῶρον τοῦτο τὸ προσωπικώτερον καὶ ἀναπαλλοτρίωτον ἀπάντων των δώρων των ἔχόντων ὡς σκοπὸν τὸν γάμον.»

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Τὸ πὴν διεύθυνσιν τοῦ γνωστοῦ ἐν τῷ θεατρικῷ κόσμῳ καλλιτέγνου κ. Ἄρνωτάκη ἤρξατο ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος τῶν παραστάσεων του ἐν τῷ Μεγάλῳ γειμερινῷ θεάτρῳ ὁ ἑλληνικὸς δραματικὸς θίασος. Τὸ πρῶτον παρασταθὲν εἶναι ὁ «Ὁδυσσεὺς Ἀνδρούτσος», δρᾶμα τοῦ κ. Ἐμ. Ἀντωνιάδου. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος ἐξόχως ἠθικῆ, εἰλημένη ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς ὑπὲρ τῆς ἔθνικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας ἐπαναστάσεως, ἐνεθουσίασε τὸ κοινόν, ὅπερ ἀρθρόν παρέστη κατὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν αὐτοῦ παράστασιν. Οἱ ἦθοποιὶ ἐτίθεισαν ἐπιτυχῶς τὸ μέρος των, ὁ ἑλληνικὸς χορὸς ἔμροεῖθη μετὰ χάριτος, ἦν ἐπὶ ἤρξανεν ἡ γραφικὴ ἀρματωλικὴ στολὴ μετὰ τὴν χιονόλευκον φοουσταλέαν καὶ τὸν ὀλόχρυσον ἐξοπλισμὸν.

Μόνον ὀλίγη ποικιλία ἔλειπεν ἐν τῇ ἀλλαγῇ των πράξεων καὶ σκηνῶν. Ὁ Ὁδυσσεὺς Ἀνδρούτσος καταντᾷ σχεδὸν μονόλογος. Ἄπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς ὅλας τὰς πράξεις ὁ Ἀνδρούτσος παρίσταται ὄρθων ἢ ἀποθααρυνόμενος, πάντοτε αὐτὸς περιαιτολογῶν καὶ οἱ λοιποὶ ἐξαιρώντες τὴν ἀνδρίαν καὶ τὰς πολεμικὰς ἀρετὰς του.

Βιβαῖος μέχρις τοῦ ἑλληνικῶν δρᾶμα μορφοῦθ καὶ ἀποτελέσῃ τὸν ἰδιόζοντα αὐτῷ χαρακτήρα θὰ παρελθῆ εἰσείτι καιρὸς. Ἄξιόν ἐν τούτοις εὐνομοσύνης καὶ σιδασμοῦ εἶναι ὁ κ. Ε. Ἀντωνιάδης, ὅστις ἀνιέρχεται τὸν βίον του εἰς ἔθρουσιν ἔθνικῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς καὶ ὅστις μετὰ τῶσσι φανατισμῶ ὑπὲρ αὐτῆς ἐργάζεται.

Ἐνὶ λάθῃ τις ὅτ' ἔβην τὰς δυσχερείας, ἀς τοιοῦτον γιγάντειον ἐργον ἐπάγεται, θὰ ἐκπληγῆ πρὸ τῆς σγαιτικῆς τοῦ κ. Ἀντωνιάδου ἐπιτυχίας. Ὡς ποιητῆς ὁ κ. Ἀντωνιάδης ἐν τῷ διαλόγῳ τοῦ Ἀνδρούτσου μετὰ τῆς ἀδελφῆς του εἰσι ἀμίμητος φαίνεται μελετήσας καλῶς τὴν γυναικεῖαν τῆς ἀρματολῆς ψυχὴν, καὶ ἀποδίδει πιστῶς ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ, ἐν τῷ ἀδελφικῷ ἐκείνῳ συμπλέγματι τὸ μεγαθύμον, τὸ πιστὸν ἐν ταῖς παραδόσεσι τὸν φανατισμὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ τὸ ὑπέρογον ἐν γένει τῆς γυναικὸς ἐπὶ τοῦ εὐσεὶ φιλοδόξου καὶ ἐγνωστοῦ ἀνδρὸς, ἔστω καὶ ἐὰν ἦ οὔτος εἰς Ὁδυσσεὺς Ἀνδρούτσος.

22 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 22

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚῃ

Ἀκολουθῶν τὸν ἐπιστάτην ἀνὰ τοὺς διαιδάλωδες διαδρόμους τῆς φυλακῆς ὁ Ἰάκωβος, ἡσθάνετο χαρὰν μεγάλην διὰ τὴν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκείνῃ ἐκτεθεῖσαν ἐκμυστήρευσίν του, ἣν ἐσκόπει νὰ ἔχειρησιτῆ αὐθιμῶν εἰς τὴν Μαγδαληνῆν.

Με μεϊδιάμα λοιπὸν ἱκανοποίησεως εἰσήρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ διευθυντοῦ, ἐν ᾗ ἀντὶ τῆς συζύγου του, εὔρε τὴν γηραιὰν μαρκαίαν.

— Μάμη μου, ἀνέκραξε, ριπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μαρκησίας καὶ ἀνεβλήθη εἰς δάκρυα.

Ἐπὶ τινας στιγμάς τὰ δάκρυά των συνηνώθησαν.

Ἡ γραιφία μαρκησία ἀνεκτεσε πρώτη τὴν ψυχραιμίαν της.

— Ἰάκωβε, τῷ εἶπεν, εἶσαι ἀθῶος. Δὲν εἶναι ἐρωτησις αὐτῇ, ἦν σοι ἀπευθύνω, ἀλλὰ φωνὴ τῆς καρδίας μου. τῆς πεποθησέως μου. Τὸ παιδί, ὅπερ ἐγὼ ἀνέθερα καὶ ὁ υἱός μου υἰοθέτησε, δὲν δύναται ποτε νὰ ἦναι οὔτε ἀνάνδρος, οὔτε κακοῦργος. Ἐφόνευσας τὸν Ρυβέρτον Γεβρ εἰς νόμιμον μονομαχίαν;

— Ναι, μάμη μου.

— Καὶ διατὶ αὐτὴ ἡ μονομαχία; . . . Δὲν ἀποκρίνεται;

Ὁ Ἰάκωβος κατένευε σιωπῶν Ἐπὶ τέλους εἶπε:

— Δὲν δύναμαι νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου, μάμη μου, ὡς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσω εἰς τὸν κ. Ραμελαῖν.

Ὁ κ. Ραμελαῖν εἶναι δικηγόρος σου καὶ ἐγὼ εἶμαι μήτηρ σου. Ἐλα, Ἰάκωβε, παιδί μου, σὲ καθικετέω, ἐν ὀνόματι τῆς πρὸς με ἀγάπης σου, ὀμίλησον. Ἰδοὺ ἐγὼ γονυκλιτῆς ἐνώπιόν σου, σὲ παρακαλῶ. Λυπήσου τὴν νεότητά σου καὶ τὸ γυρᾶ μου, ἀγαπητὸν μου παιδί, καὶ ὀμίλησον.

ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑ Α. ΕΥΣΤΑΘΙΑΔΟΥ

Ἐνωρίζομεν εἰς τὰς κ. κ. ἀγνωστρίας μας, ὅτι ἀντίτυπα τῆς παρὰ τοῦ κ. Α. Εὐσταθιάδου ἐκδοθείσης ἐν Λεψίδῃ καλλιτεχνικωτάτης καλλιγραφίας, περὶ ἥς ἐν σγαιτικῇ βιβλιοκρίσει ἡμῶν ἰκανὰ ἐγράφησαν, ἐστάλησαν καὶ πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς τὰ πλείστα ἐνταῦθα βιβλιοπωλεῖα. Συνιστοῦμεν δὲ καὶ πάλιν θερμῶς τὴν ἀπόκτησιν τῆς καλλιγραφίας ταύτης εἰς τε τὰ παρθεναγωγεία καὶ τὰς οἰκογενείας. Εἶναι πολὺτιμος ὁδηγὸς εἰς ἐκμάθησιν τῆς εἰς πᾶσαν γυναικα ἀναγκαϊοτάτης γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ κανονικῶς γράφειν.

ΧΟΡΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟῦ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ἐν πλήρει ἐπιτυχίᾳ καὶ ζωηρότητι διεξήθη ἐν ταῖς ἀπεράντοις αἰθούσαις τῆς λέσχης Ἀσάνης ὁ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Βύρωνος ὁδοιὸς τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν χορὸς.

Ἡ Α. Γ. ὁ πρόκριψ Νικόλαος, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τοῦ ὁποῦο ἐγχε τειθῆ ὁ χορὸς οὗτος, ἐτίμησε διὰ τῆς παρουσίας του αὐτόν· παρέμεινε δὲ μέχρις τέλους ζωηρότατος καὶ μέγιστον ὑπὲρ τοῦ ὠρλιματώτατου τούτου Συλλόγου ἐπιδειξάμενος ἐνδιάρθερον.

Ἐν γένει μεγίστη ὑπῆρξε ζωηρότης καὶ αἱ ἀναλαβοῦσαι νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ χοροῦ τούτου εὐγενεῖς κυρίαῖ εἰμαιν εὐχαριστημένα ἐκ των γενναίων ἐισπράξεων.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Κ. Πάρον. Ἀποστέλλεται. — Κον Σ. Α. Ἄμισον. Ἐπαυσεν ἡ ἐκδοσις. — Καν Ε. Μ. Πειραθί. Δύνασθε νὰ σεβήρητε τὸν ζυμὸν δι' ἑκαστον σινδαλιτῶνα πρὶν καθίσαι εἰς τὴν τράπεζαν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ ὀρεκτικὰ τρώγονται μετὰ τὸν ζυμὸν. Δὲν πληροῦτε ποτε τὸ πινακίον ζυμοῦ. Μόλις ὀλίγα κοιλιάρια. — Κον Γ. Σ. Π. Κυπαρισσίαν. Ἀντίειμον ἡμερολόγιον ἐλήθη. Ἐγράψαμεν. — Καν Δ. Γ. Καλάμας. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Ἀπορούσω πῶς συμβαίνει ἡ ἀταξία αὐτῆ; μῆπως ὑπάρχῃ καὶ ἄλλη ἐν τῇ πόλει σας φέρουσα τὸ αὐτὸ ὄνομα. Ἄλλοτε εἰδοποιεῖτε ἀμείψως, διότι κατὰ τὸν κανονισμόν μας μόνον ἐντὸς ὁκτώ ἡμερῶν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τὰ παράποντα. — Καν Ε. Π. Τρίπολιν. Ἀγνωστεῖτε λοιπὸν, ὅτι οὐδέποτε κόπτοισι τὸν ἄρτον μετὰ μαχίραν. Πάντοτε διὰ τῆς γερούς. Τὸ σύστημα τοῦ νὰ δαγκάνωσιν αὐτὸν εἶναι βαρβαρότατον. Καὶ διὰ τὸς ἰχθῆς ἐπίσης οὐδέποτε μεταχειρίζεσθε μάχαιραν. — Καν Μ. Β. Σύρον. Συνδρομὴ σας ἐλήθη. Νέα ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐὰν δὲν παρουσιασθῶσι νέα μᾶς τὰ ἐπιστρέφετε. — Καν Αἰ. Δ. Λεμησόσον. Ἐλήθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐπιθυμοῦμε νὰ ἐξακολουθήσωμεν ἀποστέλλουσαι ὑμῖν τὴν «Ἐφ. των Κυριῶν». — Καν Ε. Μ. Τεργέστην. Οὔτε συλλυπέσθε, οὔτε συγχαίρετε. Ἴσως εἶναι ὑπερήφανος, ὡστε νὰ μὴ θέλῃ ν' ἀποδώσῃ τὴν ἀνάλογον σημασίαν. Κατὰ συνέπειαν καὶ εἰς τὴν μέαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περιστασὶν θὰ τὴν ὀσαρστήρησε. — Καν Β. Κ. Πόρον. Διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φορὰν ἀπαντῶμεν εἰς τῶσας ἐρωτησεις. Ἐὰν καὶ ἄλλαι ἐπαρτὸν τὸ ἴδιον τότε ἡ «Ἐφ. των Κυριῶν» θὰ ἀπετελεῖτο μόνον ἀπὸ ἀλληλογραφίαν. Λοιπὸν, εἰς γάμον τελοῦόμενον ἡμέραν μεταδίδεσθε φέρουσα λευκὸν πλῆον καὶ ἀνάλογα χεῖροκτῆα. Φόρεμα ἀναλόγως τῆς ἐπιστημότητος τοῦ γάμου. Διὰ χοροσπερίδα σ, τῆ χρώμα προτιμᾶτε καὶ ὅ, τι ἀρμόζει καλλίτερα εἰς τὸ πρόσωπόν σας. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐναῦθημα καὶ τὰ παρθενικά γάλακτα εἶναι ψιμίμυθια καὶ καταστρέφουσι τὸ

Ὁ Ἰάκωβος, δακρῶν καὶ ἀπελπισ, ἀνεφώνησε:

— Μάμη μου, τὸ καθῆκόν μου, ἡ τιμὴ μου μοὶ ἐπιβάλλει σιωπήν. Ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ με ὑποβάλητε πλέον εἰς τὴν βάσανον ταύτην.

— Ὅμιλεῖς περὶ καθήκοντος, εἶπεν ἡ γραιφία, ἀπέναντι τοῦ αἵσχος, ὅπερ σε ἀναμένει ἐπὶ τοῦ ἔδωλιου τοῦ κακούργου· περὶ τιμῆς ἀπέναντι τῆς λαμητήμου, εἰς ἣν ἡ σιγὴ αὐτῆ θὰ σε ὀδηγήσῃ;

— Ναι, μάμη μου.

— Ἀκουσον, εἶπεν ἡ γραιφία, βυθίζουσα τὸ ἐξεταστικὸν βλέμμα της μέχρι των ἐγκάτων τῆς ψυχῆς τοῦ νέου. Διὰ νὰ σιωπῆς οὕτως ἐπιμῶνως, βεβαιῶς γυνὴ ἔχει ἀναμιχθῆ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ναι! Πρόκειται περὶ γυναικὸς! Ἄνθρ. ὡς σὺ, δὲν διακινδυνεύεις τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν του, ἐκτός ἐὰν πρόχῃται νὰ σῶσῃ τὴν τιμὴν γυναικὸς. Μῆπως εἶναι γνωστὴ μου ἡ γυνὴ αὐτῆ; Σιωπῆς, ἀρα παραδέχεται.

Ὁ Ἰάκωβος ἐφοικίασεν ἀκουσίως του.

Ἡ ἄκουσία αὐτῆ φρικασίης δὲν διέφυγε τὸ ὄζυ καὶ ἐρευνητικὸν βλέμμα τῆς γραιφίας μαρκησίας.

— Πρόκειται περὶ ἐρωμένης ἴσως. Ἀλλὰ πῶς! Σὺ ἦτο μακρὰν τῆς Γαλλίας δύο ὅλα ἔτη. Εἰς τὰς ἐπιστολάς σου μοὶ ἀνεφερὰς συνεχῶς τὸ ὄνομα νεανίδος, ἦν ἐφείνεσο λατρεύων διὰ τὰς ἀρετάς, τὴν μαγδαληνῆν, τὰ προτεροῖμά τῆς. Ἄνωμάζετο, νομιζω, Μαγδαληνὴ Ραμελαῖν. . . . Τοσοῦτος ἦτο ὁ ὑπὲρ αὐτῆς ἐ

δέρμα. Μί το άριστόν.— Κον Δ. Π. Βραίλων. Δυστυχώς δέν κρατούμεν τους φακέλους. Σας γνωρίζω όμως, ότι εγώ ίδιοχέρως ήνοιξα την επιστολήν και ότι ουδέν εύρον έν αυτή. Τά ήμερολόγια δυστυχώς εξηγηθήσαν μέχρι τελευταίου, ως είδατε ήδη έν τή σχετική δημοσίευσί.— Καν Εύ. Β. Γαργαλιάνους. Ουδέν ελάβωμεν.— Καν Ε. Ε. Πάτρας. Η παροιμία ή «σιωπή είναι έν γρυσού και ό λόγος έξ άργύρου» δέν είναι γαλλική, αλλά άρσβική. Καί όντως εάν πρόκηται ή μετά των επισκεπτών συνομιλία να περιορίζεται είς τον περί υπηρετιών και συρμών κύκλον προτιμότερα ή σιωπή. Τοιαύτη διάλεξις άποδεικνύει πτωχίαν πνεύματος και έλλειψιν καλής άγωγής.— Καν Π. Σ. Θήραν. Αμρότεραι ελήθησαν. Θερμάς και άπειρους εύχαριστίας και μυριάς συγγνώμας εάν δέν ήδυνήθηεν να γράψω μέχρι σήμερα. Πνίγμαι κυριολεκτικώς από την πολλήν έργασίαν.— Κον Π. Α. Προύσαν. Θά προσπαθήσωμεν να σας παράσχωμεν την ζητούμενη συνταγήν. Η επιστολή σας έπαρουσιάσθη παρα του κ. Δ. Ε. τή 6 Φεβρουαρίου, ενή σέρει ήμερομηνίαν 28 Δεκεμβρίου. Εάν την είχομεν έκτοτε ήθελωμεν δυνήθη να σας εύχαριστήσωμεν.— Καν Υ. Στ. Κων/πολιν. Έλήθη. Γράσωμεν.— Καν Α. Π. Ζαγοράν. Φύλλα άπεστάλησαν νέαις συνδρομητήριαι. Μυριάς εύχαριστίας δι' εγώνην φροντίδα.— Καν Π. Στ. Π. Καλαφάτιον. Δέν πταίωμεν ήμεις, εάν δέν ελάβετε. Ώφείλατε να είδοποιήσητε εγκαίρως. Τώρα είναι πολύ άργά, διότι τά ήμερολόγια εξηγηθήσαν.— Καν Ε. Κ. Μελίτην. Κατά λάθος άπεστάλη μόνον τό έλληνοαγγλικόν. Ήδη άποστέλλεται και τό έλληνογαλλικόν.— Καν Εύ. Δ. Τρ. Ζαγαζύτιον. Έστέλλετο είς Βυβλον. Δέν μά είδοποιήσατε, ότι άνεωρήσατε έκείθεν.— Καν Κ. Ν. Β. Πόρτ-Σαίτ. Οί πλείστοι των ζητούμενων δέν υπάρχουν. Περί ιστορίας άνιγνώσατε βιβλίως την σχετικήν είδοποίησίν μας.— Καν Ε. Γ. Μεσολόγγιον. Εάν δέν σας ύπακούουσιν, σημείον ότι άγνοείτε να επібάλλησθε. Ούτε σκληρότης, άλλ' ούτε υπερβολική άγαθότης. Πάν μέτρον άριστον.— Καν Π. Μ. Κάβρον. Τό ήμέτερον ήμερολόγιον έστ' αλλη μεταξύ των πρώτων. Η άπόδειξις δέ τής συνδρομής σας εντός του φύλλου μας.— Καν Φλ. Κ. Αθήνας. Δέν εξήτασθη είσέτι, διότι ύπάρχει μεγάλη συσσωρευσις ύλης και έργασίας.

ΣΥΜΒΟΥΔΗ

Πώς καθαρίζονται οι τάπητες. Αφού τους ξεσκονίσετε και κτυπήσετε καλώς, τους εξαπλώνετε. Είς έν άγγελιον ύδατος γύνετε και αναμιγνύετε μίαν γολήν βοός, έν τω ρευστώ τούτω βρέχετε ψήκτραν άγρίαν (από αλόγο-τριχα) και δι' αυτής τρίβετε καλώς τον τάπητα. Έκ τής προστριβής ταύτης σχηματίζεται άφρός, όν άραιρείτε διά σπόγγου, όν επανειλημμένως πλύνετε εντός καθαρού ύδατος. Αρρίσατε να στεγνώση και αρχίσατε έν νέου. Εάν οι τάπητες ήναι καρφωμένοι, βρέχετε με όλίγον άραιόν όζος, ρίπτετε ψιλόν άλας και άλευρον ανά π'ασαν διεύθυνσιν και σφιγκτοσκοπίζετε.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ζωμός έλληνικός. Πλύνετε καλώς τα έντεραίκα, τους πνεύμονας και την καρδίαν πολύ μικρού άρνιού. Ζεματίζετε όλα μαζί, τά αφήνετε να βράσωσι 5 λεπτά και τά άποσύρετε του ύδατος. Τά κόπτετε ψιλά, ψιλά, καθουρδίζετε με βούτυρον όλίγα φρέσκα κρομμυδάκια λεπτοκομμένα, καθουρδίζετε και τά έντόσθια, προσθέτουσα είς τό τέλος και έν δεμάτιον άνιθον λεπτοκομμένον. Είς τον ζυμόν όπου τά εβράσατε, βράζετε την κεφαλήν και τον λαιμόν του

‘Ο Ιάκωβος δέν ήδύνατο να κρατηθ' έν π'έον. Δέν επέτρεπε ούτε καν να ύποπεύωσι την Μαγδαληνήν ως παραίτιον τής δυστυχίας του.
— Η Μαγδαληνή είναι άγγελος, είπε. Δέν δύναμαι δέν θέλω να πιστεύητε, ότι.....
— ‘Οτι θυσιάζεσαι χάριν τής. Διότι θυσιάζεσαι' τό ήξεύρεις; ήξεύρεις, ότι σε άναμένει τό αίσχος, ή άτιμία, ό θάνατος, ό τρομερός επί τής λαιμητόμου θάνατος!
— Θα γείνη ό,τι θέλει ό θεός.
— ‘Ο θεός δέν θέλει τό άδικον, και θυσιάζεις την ζώήν σου άδικως. Λησμονείς μόνον, ότι διά μίαν γυναίκα, ήτις ίτως δέν είναι άξία τοιαύτης θυσίας, τό αίσχος και ή άτιμία σου θέλωσιν άτιμάσει ολόκληρον την γενεάν σου, ήτις σοι εκληροδότησεν όνομα ένδοξον, και έμέ αυτήν, ήτις σε άνεγνώρισα ως τέκνον μου.
— Καί εάν διά τούτου σιωπώ;
Τόν ήτένισεν έναγωνίως, μη δυναμένη να έννοήση την σημασίαν των λόγων του.
— ‘Ωστε επίμένεις είς την πρώτην σου άπόφασιν; ήρώτησεν ή γραΐα μετ' άποφασιστικότητος. Είσαι άποφασισμένος, άμετατρέπεις;
— Ναι, είπεν ό νέος μετά σταθερότητος.
— Τότε λάβε και κάμε τό καθήκόν σου, είπε τείνουσα αυτόν έχειριδίον. Θά συναντηθώμεν εκεί επάνω.
‘Ο Ιάκωβος ήρπασε τό όπλον μετά χαρής και ήυχारीσσης θερμώς την γραΐαν, άποκαλών αυτήν μητέρα. Αλλά ταυτόχροτως ή άπένατι θύρα ήνοιχθη και γυνή τις ώχρά ως ό θάνατος είσήλθεν.
— ‘Οχι, δέν θα φονεωθής, είπεν, άρπάζουσα τό έχειριδίον από των χειρών του νέου.
‘Εκπληκτος ή γραΐα μαρκησία ήρώτησε τον ‘Ιάκωβον.
— Ποία είναι αυτή ή γυνή;
‘Ο ‘Ιάκωβος τρέμων έταπεινώσε τους όφθαλμούς.
‘Η μαρκησία τότε στρεφόμενη προς την Μαγδαληνήν, την ήρώτησε.
— Ποία είσθε σεΐς κυρία;
‘Η νεάνις επροχώρησε δύο βήματα και βλέπουσα κατά πρόσωπον την μαρκησίαν άτήνησεν:

‘Αποσύρετε αυτά του ζωμού και έν αυτό ρίπτετε τά έντόσθια καθουρδισμένα και όλίγον ρίζι. ‘Οταν ήναι έτοιμα έτοιμάζετε αλογέμονον με 2—3 αυγά, τό γύνετε είς τον ζυμόν σας και σεβήρετε.

Πλακούντιον τεύου. Λαμβάνετε 100 όρ. αλεύρου, 60 βούτυρου, έν και ήμισυ κοχλιάριον τής σουπας ζάχαριν ψιλήν, 4 ολόκληρα ώα και έν κίτρινον. Λαμβάνετε 10 όρ. προζύμι, έν ποτήριον γάλακτος, όλίγον άλευρι και έτοιμάζετε τό προζύμι σας. Τό αφήνετε να αναβ'ή όλίγον. Τότε διαλύετε τό βούτυρον και γύνετε ένάλλαξ έν κοχλιάριον γλιαρού βούτυρου, έν ώόν, έν κοχλιάριον φαρίνας και ούτω καθέξής ζυμώνουσα και έργαζομένη την ζύμην σας. Είς αυτήν προσθέτετε τό ήδη άνεβασμένον προζύμι σας, την ζάχαριν, όλίγον φλοιόν λεμαγίου είς λεπτότατα τεμάχια, όλίγον άλας και όλίγην κανέλλαν. Βουτυράνετε μίαν καρδάναν ή φόρμαν, θέτετε τό μίγμα σας και τό στελλετε είς τον φούρνον.

Πολλά των κ.κ. συνδρομητριών μας καλái οικοδέσποιναι εύρίσκονται συνεχώς είς άληθή άμηχανίαν προκειμένου περί επιτυχούς κατασκευής σαλάτας ή και όρεκτικων φαγητών. Η άποτυχία των προκύπτει ως επί τό πολύ εκ τής ποιότητος του έλαίου, όπερ σπανίως εύρίσκει τις καθαρόν, έλαφρόν, εύγευστον.

Επιθυμούσαι λοιπόν και είς τούτο έτι να φανώμεν χρήσιμοι ταΐς κ.κ. συνδρομητήριαις μας, γνωρίζομεν αυταΐς ότι ώραίον άγουρέλιον Κηρισιάς πωλείται έν τω καταστήματι του κ. Νικολάου Μάγκλαρη, κειμένω παραπλεύρως του παντοπωλείου «Αύριον» επί τής Πλατείας του Σταθμού του Σιδηροδρόμου Αττικής, έντός τής οικίας Ρενιέρη. Έκάστη όκα πωλείται άντι 1,80 λεπτά.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΗΟΝ ΓΙΑΟΥΡΤΙΑ

Η εποχή των γαλακτερών ήρξασε. Τα γάλατα κατά τό έτος τούτο είναι υγεινότερα και γευστικώτερα των άλλων έτών. Η διά γαλακτερών θεραπεία κατ'ίστη του σφρμού, ίδιξ διά τους άδονατους, νευρικούς και άναμικούς. Αρνομεν τά μικρά, ών ή κυρίως τροφή άποτελείται από γάλα, νοπόν βούτυρον και κρέμα. Αλλά πού να εύρη τις γάλα άδολον, κατόπιν τής συστηματικής πλέον καταστάσης άναμίξεως αυτού μετ' ύδατος; Συνιστάται ήμίν τό γαλακτοπωλείον του κ. Γιανέτσου έν τή όδω Πραξιτέλους αρ. 5 ως παρέχον γάλα παχύ, γλυκύ και άρωματικώτατον, νοπόν βούτυρον ύπερτεροϋν και τά ώραίότερα τής Κ' πόλεως; καιμάκια, γιαούρτια τύσον ώραϊα, και χωνευτικά, ώστε αντι καθιστών είς την τράπεζαν και τό ώραίότερον γλυκύσμη. Αί τιμαί δ' αυτών των ώραίων προϊόντων τής γαλακτομίας του κ. Γιανέτσου μετριώταται.

Διά τους πάσχοντας υπό άναμίας, άδυναμίας του στήθους, συνεχών αφιδρώσεων, σωματικής εξαντλήσεως.

Διά τους άναρρωνύοντας εξ άσθενειών μακρών, ουδέν άλλο τονωτικόν δύναται να συγχρηθ'ή προς τους παλαιοτάτους οίνους τής έν Πάτρας οίνοποιητικής εταιρίας.

ΑΧΑΙΑΣ

Οίνοι μαυροδάφνης, κονίακ εξαιρετικής ποιότητος, καταλλήλοτατοι διά γεύματα, έσπερίδας, χορούς και πολυτελή δεΐπνα.
Οίνοι τραπέζης χονδρικώς και λιανικώς πωλούνται έν τω νεοϊδρυθέντι καταστήματι Χρ. Σακελλαροπούλου, όδου Νίκης παραπλεύρως του ξενοδοχείου τής Αγγλίας.

— Είμαι ή σύζυγος του! Ναι, κυρία, και δέν θέλω να φονεύσητε τον σύζυγόν μου! Δέν θέλω να άποθάνη! ‘Ο πατήρ μου θα τον σώση από την λαιμητόμου.... ‘Εγώ θα την σώσω από ύμ'α....
— Η σύζυγός του! είπεν ή γραΐα μαρκησία μετά μακράν σιγήν. ‘Ιάκωβε, είναι άληθές;
— Ναι, μητέρ μου! Η λατρευτή μου και σεβαστή σύζυγος.
— ‘Α!! άνεφώνησεν ή γραΐα εύγενής, άτενίζουσα μετά καταφρονήσεως την νεάνιδα. Είναι ή δεσποινίς Ραμελαίν. Και έκαμες τούτο χωρίς την άδειάν μου;.... Χωρίς καν να με είδοποιήσης; ‘Ηρρυθρία λοιπόν διά την γυναίκα, είς ήν είδες τό όνομά σου; Είναι ποταπή! Είναι άνανδρος ή πράξις σου αυτή!
— ‘Εγώ! άνεφώνησεν ό ‘Ιάκωβος, λησμονών και σέβας και φόβον προς την μαρκησίαν. ‘Εγώ! Να έρρυθριώ, διότι την ένυμφεύθη την αγαπημένην, την λατρευτήν ταύτην κόρην! Αυτήν, την εύγευστέραν και γενναιοτέραν του κόσμου γυναίκα! ‘Αλλά θα ήμην άληθώς άθλιος και άνανδρος, εάν ήρρυθριών δι' αυτήν! ‘Εγώ, όστις μόλις είμαι άξιος να φιλώ τά ίχνη των βημάτων τής!
‘Η μαρκησία μανιώδης, έκτός εαυτής, με σαρκαστικόν ύφος, διέκοψε τον νέον:
— Πώς! ή δεσποινίς Ραμελαίν ήξίωσε να αφήση να πέση ή χείρ τής έν τή χειρή του κόμητος δε Γραμπραι-Βαλωρη. ‘Ιδού μεγάλη τιμή διά τό γένος μας! Δέν έχομεν ή να σας εύχαριστήσωμεν, φίλη μου, διότι εύηρεστήθητε να κατέλθητε μέχρις ήμών. ‘Αλλ' επειδή εγώ δέν είμαι έντελώς τής γνώμης του κυρίου τούτου, εξέρχομαι, ίνα αφήσω την θέσιν μου είς την νέαν κυρίαρχον, και παρακαλώ τον κύριον κόμητα να εύαρεστηθ'ή και λησμονήση ότι εγώ τον άνέβρεφα και τον ώνόμασα υιόν μου. ‘Εάν ζήση έννοχος ή άποθάνη άθώως, τούτο άποβλέπει αυτόν και μόνον από σήμερα. Και λέγουσα ταύτα ή μαρκησία διηθύνθη προς την θύραν.
‘Ο ‘Ιάκωβος έρρίφθη μεταξύ τής θύρας και τής γραΐας μάμης του και δεικνύων προς αυτήν ύπερήφανως την Μαγδαληνήν, είπε με φωνήν σταθεράν και έπιβλητικήν.

(άκολουθεΐ